

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

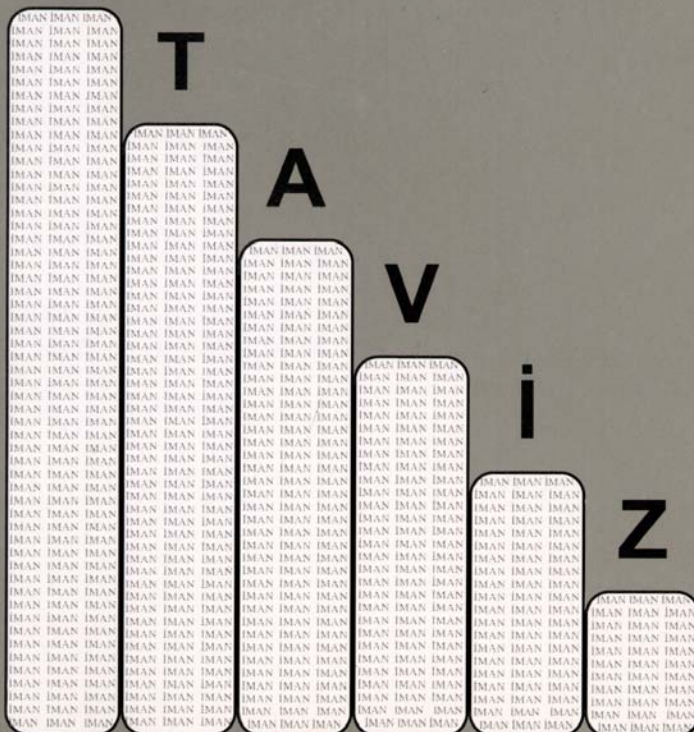
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Cemaleddin Hocaoglu (Kaplan)
Emir'ül-Mü'minin ve Halifet'ül-Müslimin

İSLAM'DAN TAVİZ VERMENİN HÜKMÜ

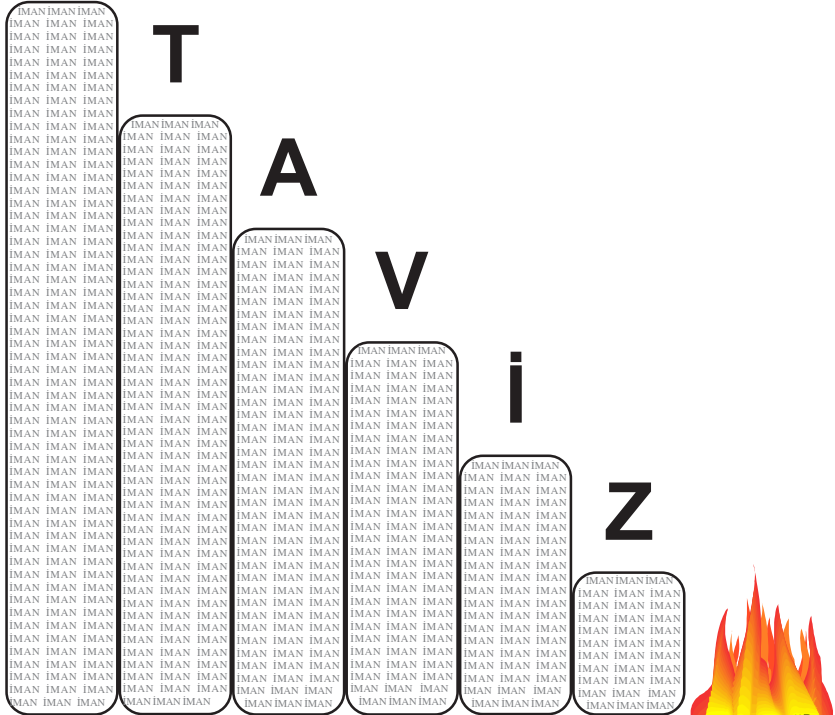
HİLAFET DEVLETİ

Cemaleddin Hocaoğlu (Kaplan)
Emir'ül-Mü'minin ve Halifet'ül-Müslimin

İSLAM'DAN TAVİZ VERMENİN HÜKMÜ

HİLAFET DEVLETİ

Hilafet Devleti Yayınıdır

Rebiulevvel 1415 (Eylül 1994)

ربيع الاول ١٤١٥ (أيلول ١٩٩٤)

Adres:

Neusser Str. 351, 50733 Köln

Telefon: 0221/762561

Mukaddime

Rabb'ülâlemin'e sayısız hamd ve sena olsun ki, mülkünde ortağı yoktur; her şeyi O yaratmış, ona bir düzen ve ahenk vermiş, mukadderatını da tayin etmiştir. O'nun sevgili kulu ve son Peygamberi Hz. Muhammed'e ve Onun âl ve ashabına salât ve selam olsun ki, Kur'an'ı tebliğ yolunda asla taviz vermemiş, olduğu gibi tebliğatını yapmış; Sahabesi de tavizsiz ve ivezsiz aynı yolda yürümüşler, icraat ve tatbikatlarını aynı istikamette devam ettirmişlerdir!..

„İslam'dan Taviz Vermenin Hükmü“ isimli kitap, artık baskıya hazırdır. Takriben on, oniki sene önce hazırlanan bu kitap „Ümmet-i Muhammed“ Gazetesi'nin muhtelif isimler altındaki sayılarında tefrika halinde neşredilmişti. Fakat her nedense fırsat bulup neşriyat hayatına kitap halinde intikal ettiremedik. Diğer basılması ve müslümanların istifadesine arz edilmesi gereken „Mezhepler“, „Şura“, „İmkânlar ve Hameleler“, „Tasavvuf“ diğer ismiyle „Ucuz Kahramanlar“, „Fetvalar“, „Hutbeler“ ve daha benzeri kitaplar gibi, gazete sayıları arasında sıkılıp kalmışlardı!..

„İslam'dan Taviz Vermenin Hükmü“ adını alan bu kitap; diğerleri kadar ve hatta onlardan daha önemli bir mahiyet arz etmekte idi. Zira taviz verme felâkettir; Din binasında ve cemiyet hayatında telafi ve tedavisi mümkün olmayan yaralar açar ve açmıştır da!..

Şöyle ki:

Din Allah tarafından vaz edilen bir kanundur! İlk insan ve ilk Peygamber olan Adem Aleyhisselam ile başlamıştır. Bütün peygamberler tarafından geçe geçe son Peygamber Hz. Muhammed'le kemâlini bulmuş ve tamam olmuştur. Her devir insanının ihtiyacına cevap verdiği gibi, Hz. Muhammed'le başlayan ve ilânihaye kıyamete kadar sürüp gidecek olan bu din, yani İslam Dini, insanoğlunun bütün

ihtiyaçlarına cevap vermekte ve onu her yönüyle tatmin etmektedir!.. Zira bu din, Allah kanunudur, Allah nizamıdır; Allah'ın şaşmaz ilmine ve sonsuz kudretine dayanmakta, dünyasıyla ahiretiyle, ibadet ve siyasetiyle, ruhla beden gibi bir bütünlük arz etmektedir; insan ruhuna, insan yaratılışına, insan tabiatına, insan idealine tıpa tıp uyan bir sistemdir; eksiği ve gediği yoktur; fazlası ve noksanı yoktur! Ararsanız da tararsanız da ne bir noksanını bulabilirsiniz ve ne de bir eksiğini!.. Tıpkı tabiî ve tekvinî kanunlarda olduğu gibi!..

Zira İslam Dini, aynı zamanda hüküm ve hikmet dinidir; Cenab-ı Hakk'ın bir ismi de „**Hekim**“dır. Keza onu getiren kitabın bir ismi de „**Hekim**“dır. Hekim demek, hikmetli demektir. Yani her hükmü yerinde, fazlası ve noksanı yoktur!..

Sizler, şayet bu dine ve bu dinin getirdiği şeriat'a, şeriat nizamına, kendi kafanıza göre bir şey ilave eder veya bir şey eksiltirseniz, onun dengesini bozar; artık bir daha dikış tutturamazsınız; yani hem dinin denge ve düzenini bozmuş olursunuz hem de kendinizin hayatını bozmuş olursunuz!

İşte taviz budur!..

Hem mükemmel olan bir dini bozma ve hem de insanlık hayatını bozma demektir. Eğer bugün insanoğlu böyle bir felaketin içinde ise bu felaketin tek sebebi vardır: **TAVİZ!**.. İnsanoğlunun, hususiyle İslam ulemasının taviz vermiş olmasıdır. İnsanoğlu taviz vere vere, kapakta da görüleceği üzere, iman cevherini kaybede kaybede nihayet kendisini cehennem ve cehennemin ateşinde bulur!..

Rabb'imiz, bizi böyle bir duruma düşmekten korusun!.. (Amin!)

Cemaleddin Hocaoğlu
Emir'ül-Mü'minin ve Halifet'ül-Müslimin

24 Rebiulevvel 1415 (30 Ağustos 1994)

TERİM VE TÂBİRLER:

Önce, sık sık kullanacağımız bazı kelime ve tâbirlerin lügat ve şer'î manaları üzerinde durmayı faydalı bulmaktayız.

Bu kelimeler: **Salabet, Celâdet, Şecaat, Cesaret, İhlas, Azimet, Ruhsat, Mudara, Müdahene, Fitne, Tâviz** gibi ifadelerdir.

Salabet: Berklik ve şiddet, dayanma, manevî kuvvet, sağlamlık, sebat gibi manalara gelmektedir.

Celâdet: Berklik, muhkemlik, yiğitlik, kahramanlık gibi manaları ifade eder.

Şecaat: Kalben kuvvetli olmak, erkeklik, yiğitlik, yüreklilik manalarındaır.

Cesaret: Cesurluluk, yiğitlik, atılganlık anlamındadır.

İhlas: Hâlis, temiz, doğru, samimiyet, yapacağı işi sırf Allah için yapmaktan ibarettir.

Azimet: Lügat manası; sebat, kararda kesinlik demektir. Şer'î manası ise, bir meselede aslolan, doğrudan doğruya meşru kılınan şeydir. Sefer halinde Ramazan orucunun tutulması gibi.

Ruhsat: Lügatda izin ve müsaade demektir. Şer'î manası ise; kulların özürlerine binaen kendilerine bir kolaylık olmak üzere ikinci derece meşru kılınan şeydir. Sefer halinde orucu yemek gibi.

Mudara: Defetmek, yumuşak ve rifk ile davranmak, güzel huylu olmak, yüze gülmek, dost görünmek gibi manalarda kullanılır.

Müdâhene: Lügatte karşılıklı yağlamak, yağ sürmek, yağ çekmek, yağcılık yapmak, dalkavukluk yapmak gibi

İSLAM'DAN TAVİZ

manalara gelmektedir.

Taviz: Lügat manası, bir şey karşılığında bir şeyi bedel vermek demektir.

Fitne: Kelime manası, karşılığını almak için altını ateşe koymaktan ibarettir.

Son üç kelimenin şer'î manalarını kendi bölümlerinde yeteri kadar göreceğiz.

FİTNE MESELESİ:

Fitne öyle bir şeydir ki, onunla insanın hayır veya şer hali ortaya çıkar. Kelime manası, karşılığını almak için altını ateşe koymaktan ibarettir. Bu manadan nakledilerek, mihnet ve belaya sokmak manasında kullanılmıştır. İmam-ı Münaviye göre ise, insan üzerine ağır gelen her şey, Allah'ın kullarına ibtila ve imtihan ettiği şeylerin her biri demektir.

Keza; şirk, küfür veya bunları yaymak, irtidat (dinden çıkmak), haramları hiçe saymak, dinin emirlerine önem vermemek, başkalarının huzurunu ihlâl etmek, haksız yere bir insanı yerinden ve yurdundan çıkarmak, insanlar arasında bölücülük yapmak, gerek yokken insanları ihtilâle sevk etmek, ihtilafa düşürmek, onları sıkıntıya, zarara, günaha sokmak, dinî bir fayda olmaksızın mihnete, meşakkata düşürmek gibi manalarda dinî bir tabir olarak kullanılmıştır.

Görüldüğü üzere, „**Fitne**“ kelimesinin şümül sahası çok geniş olduğu gibi, izahı zor olan karanlık bir kelimedir.

Fitnenin Hükümü:

Fitne çıkarmak, fitneye sebebiyet vermek, insanların başına fitne olmak haramdır, günahıdır. Çünkü fitne, yeryüzünü fesada vermektir. Müslümanlara zararlıdır,

dine zulümdür, insanları inançsızlığa götürmektir.

Fitneye Birkaç Örnek:

1- Bir imamın namazdaki kıraatini, sünnet olan miktardan fazla yapması, şayet cemaat tahammül etmiyorsa, bir fitnedir; cemaatin azalmasına sebebiyet verir. Sahabeden Muaz (r.a.)'ın namazı uzattığından şikâyet edildiğinde, Peygamber (s.a.v.) Efendimiz ona, **„Sen fitneci misin?“** der ve bu sözü üç sefer tekrarlayarak onu azarlar ve bu hareketini tasvip etmez.

Diğer bir hadis-i şerif de şu mealindedir:

„Biriniz namaz kıldırıldığında ağır kıldırmasın. Çünkü, cemaat içerisinde çocuk, ihtiyar, zayıf, hasta ve müstâcel iş sahibi olanlar olabilir.“

2- Hatibin hutbesinde, vaizin vaazında yaptığı konuşmalardan maksadın ne olduğu anlaşılamıyor; başka manalar anlaşıyor, yanlış anlamalara ve bazı dedikodulara sebebiyet veriyorsa işte bu da bir fitnedir. Onun için İslam ne diyor? **„İnsanlara öyle konuşun ki, akılları kavrasın ve ne demek istediklerinizi anlasınlar.“**

Yahut öyle sözler söylüyor ve öyle talep ve tekliflerde bulunuyor ki, ibadetlerin tamamen terk edilmesine sebep oluyor. Mesela, Tecvid bilmeyen öğrenmeleri de mümkün olmayan kimselere diyor ki, sizin namazlarınız sahih olmaz. Onlar ne yapıyor? Bu sefer namazı terk ediyorlar. İşte bu da bir fitnedir. Ancak öğrenme gücü varsa ve hiç bir şey de bilmiyorsa, tabii onun namazı caiz olmaz. Artık o da namaz caiz olacak kadar Kur'an'dan öğrenmesi için birkaç gününü hemen buna ayırmalıdır. Buna bir şey demeğe hakkı yoktur.

3- Emr-i mâruf ve nehyi anil münker de böyle. İş inada

binerse, taassuba dökülüp münakaşaya varırsa, artık o zamanda nasihat fayda vermez. Üstelik adamın inkârını artırır. Öyle ise, işi inad ve münakaşa haline getirmemek ve orada kesmek lazım. Ancak, mesele söylenir ve orada bırakılır. Onun için vaaz ve nasihatı mümkün olduğu kadar tenhada yapmak daha faydalı ve daha etkili olur. Fakat, öyle bir cemaata nasihat ediyor ki, onların içerisinde sayıları az da olsa, kendisini samimiyetle dinleyecek ve gereğiyle amel edecekler var ise, o zaman nasihata devam etmesi caiz olur. Fakat, bunun da yerine göre bazı şartları vardır. Kendisinin malına veya canına bir zarar geleceğini biliyor ve aynı zamanda o zararlara tahammül edip sabredeceğine akıl kestirebiliyor olması. İşte bu caiz ve aynı zamanda da bir cihad'dır. Peygamberimiz (s.a.v.) şöyle buyurdu:

„Şehidlerin en büyüğü Hz. Hamza'dır. Bir de zalim bir idareciye (bir sultana) karşı hak kelimeyi söylediği için öldürülen kimsedir.“

4- Fitne bazen, mal, kadın ve makam gibi dünyalık şeylerle nefislerde olur. Bazen de, bid'atlar, heva ve hevesler gibi kalplere yerleşir. Ve fitnenin çeşitleri yetmiş küsura kadar yükselir.

Bir de fitnenin şu taksimi yapılıır: Şüphe fitneleri (büyüğü budur), şehvet fitneleri. Her ikisinde de asıl kaide, kendi görüşü ve reyini veya başkasının görüş ve reyini şeriat'a tercih etmek ve ondan üstün görmektir, görüş ve fikirlerini ön plana almaktır. Birinci fitneyi kemal-i basiretle ve kesin inançla, ikinci fitneyi ise, kâmil bir akıl ve sabırla ve aynı zamanda dinî ölçülere riayet etmekle giderebilir.

Fitneye Karşı Tedbir:

Yapacağı tebliğatı (emr-i mâruf ve nehyi münker) dine zarar verecek bir fitneye götürürse o tebliğattan sakınmalıdır. Bedenî bir zarara götürüyorsa; eğer bu zarar, razı olmadığı halde başkasına ait olacaksa yine sakınmalıdır. Şayet kendisine ait olacaksa ve aynı zamanda ondan gelecek eziyet ve belalara tahammül edip sabredebileceğini biliyor veya zannediyorsa o zaman caizdir ve cihad'dır. Çünkü, bu tehlikeler karşısında tebliğatın ve hakkı söylemenin vacib olduğu hükmü düşer mübah ve müstehab olur. Yok, sabır ve tahammül edeceğini kestiremiyorsa, hatta „Keşke yapmasaydım!..“ diye tehlikeler karşısında pişmanlık duyacaksa, daha açığı, kendisine güvenemiyorsa yine sakınmalıdır. Hadis'de şöyle varid oldu:

„Mesud o kimsedir ki, fitnelerden sakına. Kim bir fitne belasına düşer ve sabrederse ve karşı olan insanların kendisine yapacakları işkence ve eziyetlere tahammül etmeği göze alabilirse, işte bu da mesud ve bahtiyardır. Fitne gelir de kulları helâk eder. Ancak, âlim ilmi sayesinde kendini kurtarır.“

Fitne çok çetin bir meseledir. Fitne kelimesi çok çetin ve altından zor kalkınan bir mesele olduğu gibi, anlamak ve anlatmak da bir o kadar çetin ve zordur. Fitne olanla olmayanı, bu kapsama girenle girmeyeni bıçak gibi kesip atmak, kesin konuşmak ve kesin sınırlar çizmek mümkün değildir. Daha doğrusu; küfür ve günah olan fitneler müstesna, diğer fitneleri bir kalemde sayıp dökmek kolay değildir. Çünkü, şahsa göre, zaman ve zemine göre değişir. Bir söz, bir hareket bir zamana veya bir kimseye veya bir kitleye göre fitne değilse de bir başka zamana,

İSLAM'DAN TAVİZ

bir başka çevreye göre fitne olur. „Her makamın bir makali vardır“ derler.

Bu derece değişken bir konu, çok ince bir hesap, etraflı bir ilim ve son derece dikkat isteyen bir mevzudur. Ama, o derecelerde de önemlidir.

Emr-i mâruf ve nehyi münker yapanlar; özellikle vâizler, hatipler ve müftüler son derece dikkatli olmalıdırlar. Kaş yapıyoruz diye göz çıkarmamalıdırlar. İmana getireyim diye küfrünü arttırmamalı, imanını kuvvetlendireyim diye onu yıkmamalı veya zayıf duruma düşürmemeli, ibadetini tam yapsın diye büsbütün terk etmesine sebep olmamalı, günahlardan tamamen sakınsın diye daha fazla günah işlemesine neden olmamalıdır. Birliği sağlıyalım diye mevcudu dağıtmamalı, barıştırayım diye daha da küstürmemeli, elhasıl yapayım diye yıkmamalıdırlar.

Teşbih caizse bu konu; en hassas bir ameliyata, mesela beyin ameliyatına benzer. Beyin ameliyatında doktorlar başarılı olmak için ne yaparlar önce? Evvela isabetli bir teşhis koyarlar. Kişinin bu ameliyata tahammülü olup olmadığını tesbit ederler, müsbet netice alacaklarına büyük bir ihtimalle kanaat getirir ve nihayet ameliyat işini yaparken son derece dikkatli ve usulüne uygun bir şekilde olmasına riayet ederler. Öyle ki, azıcık ihmal ne olur? O hastanın hayatına mal olur, değil mi?

Bunun gibi: Küfür, nifak, isyan, kötü ahlak, kötü alışkanlıklar gibi manevî hastalıklara mübtela olan kimseyi de manevî tedavi ile tedavî etmek gerek. Fakat bu da beyin ameliyatı gibi, son derece çetin ve tehlikeli bir iştir.

Tebliğatçılar:

Vaizler ve hatipler ne yapacaklar? Birer doktor gibi evvela cemaatinin mübtela olduğu hastalığın cinsini ve derecesini teşhis edecekler, psikolojik yapısını bilecekler, zaman ve zeminini, nereden başlayıp nasıl devam edeceklerini tesbit edip, artık tam sırasıdır diye bilmeli, İslam'ın usul ve metodlarına göre ve Peygamber'i de örnek alarak tedaviye başlamalı, irşad ve tebliğini, vaaz ve nasihatını yapmalıdırlar. İşte bu hizmet bu derece ince bir hesabı gerektiren çok ince bir sanattır. Beyin ameliyatında olduğu gibi, bu hususta da azcık ihmal belki çok büyük ihtilaflara, zararlara, fitne ve fesatlara sebep olabilir. Kişinin manevî hayatının ölümüne mal olabilir.

Ayet ve Hadislerde Geçen Fitne:

Fitne kelimesi; gerek kök olarak gerekse bu kökten türeyen sığalar olarak 50'den fazla Kur'an-ı Kerim'de yer almaktadır. Ayrıca bütün hadis kitaplarında mühim bir bölüm olarak geçmektedir. Mesela sadece Tirmizi'de bu konuda 40'dan fazla hadis-i şerif vardır. Önemine binaen birkaç ayetin mealıyla birkaç hadis'in mealini burada kaydediyoruz:

„O kâfirleri nerede bulursanız öldürün. Onlar sizi Mekke'den çıkardıkları gibi siz de onları çıkarın. Onların şirk fitneleri, katilden daha kötüdür.“ (Bakara, 191)

„Biliniz ki, mallarınız ve evlatlarınız ancak bir fitnedir. Allah katında ise büyük mükâfat vardır.“ (Enfal, 28)

„Yeryüzünde fitne kalmayıp din, tamamıyla Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın, cihad yapın. Eğer küfürden vazgeçerlerse, Allah yaptıklarını görür ve

mükâfatlarını verir.“ (Enfal, 39)

„Kâfirler de birbirlerinin yardımcılarıdır. Eğer siz emredildiğiniz gibi yardımlaşmazsanız, yeryüzünde bir fitne ve büyük bir fesat olur.“ (Enfal, 73)

„Onlar da dediler ki, biz ancak Allah’a tevekkül ettik. Ey Rabb’imiz! Bizi o, zalim kavmin fitnesine düşürme.“

„Az kalsın seni bile, sana vahyettiğimizden başkasını bize iftira edesin diye, fitneye düşüreceklerdi ve o takdirde seni dost edineceklerdi.“ (İsra, 73)

„Kıyamet kopmadan önce, gecenin karanlık parçaları gibi fitneler zuhur edecek; kişi sabahleyin mü’min iken akşama kâfir olarak girecek; akşam mü’min iken sabaha kâfir olarak girecek. Bir takım topluluklar dinlerini dünyaya satacaklar.“ (Tirmizi, Fiten, Enes b. Malik’ten)

Peygamberimiz (s.a.v.) Hz. Huzeyfe’ye kendisinden sonra ihtilaf ve tefrikaların vuku bulacaklarını haber vermişti. Bunun üzerine Huzeyfe (r.a.):

-Ey Allah’ın Resulü! Ben o zamana yetişirsem bana ne tavsiye edersiniz?

Peygamber:

-Allah’ın kitabını belle ve onunla amel et. Çıkış yolu ancak budur.

Huzeyfe diyor ki, soruyu ben üç defa tekrar ettim. Peygamber üçünde de aynı cevabı verdi. (Tantavi Tefsiri, c. 15, s. 252)

Rabi, Hz. Ali (r.a.)’den Peygamberimiz şöyle buyurur:

„Beni hak Peygamber olarak gönderen Allah’a yemin ederim ki, ümmetim asıl dininden ve cemaatinden ayrılıp yetmiş iki fırka olacaktır. Hepsi sapan ve saptıran olup insanları ateşe çağıracaklar. İşte bu gün

geldi mi, size düşen Aziz ve Celil olan Allah’ın kitabına sarılmaktır. Zira sizden öncekilerin haberi de sizden sonrakilerin haberi de ve aranızdaki hükümler de onda vardır. Zorbalardan kim ona muhalefet ederse Aziz ve Celil olan Allah da onu şaşırır. O Allah’ın kopmaz ipidir, parlak nuru ve faydalı şifasıdır, kendisine sarılanı korur, tabi olanı selâmete erdirir.” (Aynı kitap)
„Fitne uykudadır. Onu kim uyandırırsa ona lânet olsun!“

YEVMLBETER:

Buraya bir kaç cümle daha ilave etmek istiyorum: Bazıları derler ki, canım „Yevmülbeter geldi, fitne devri başladı, zaten bundan sonra iyilik mi olacak? Mehdi gele de belki kurtara, Allah büyüktür, dinini korur...” gibi sözlerle kendi kusurlarını ört-bas etmeğe ve kendilerini mazur göstermeğe çalışırlar.

Bunlara sormak lazım: Hangi devirde fitne olmamıştır; ta Hz. Adem devrinden tutun da bugüne kadar bir devir gösterilebilir mi ki, fitne olmasın?!. Yevmülbeter gelmiş?!. Bunu nereden çıkarıyorlar?..

„Yevmülbeter geldi, fitne devri başladı“ diye İslam’ın emir ve yasakları helal ve haramları, şer’î hüküm ve kanunları anlatılmıyacak mı? Sen söyleme, ben söylemiyim, sen anlatma, ben anlatmıyım. Bu dini kim anlatacak? Hayır! İslam’ın her meselesi mutlaka gereği gibi anlatılacaktır. Ancak, anlatış tarzı değişebilir, nereden başlanacak, nasıl devam edecek, hangi usul ve metod kullanılacak? İşte mesele burada! Fitne burada söz konusudur. Daha çok davranış, tavır, hareket, ifade ve tâbirle ilgilidir. İleride göreceğimiz gibi, İslam’ın - ne

İSLAM'DAN TAVİZ

bir fazla ne de bir eksik olmadan - olduğu gibi anlatılması bütün müslümanlara, hatta bütün dünya insanlığına duyurulması topyekün müslümanlara düşen bir vecibedir.

Mehdi gelecek de senin dinine yardım edecek, koruyacak, yayacak veya Cenab-ı Hak gelip senin görevlerini yapacak, sen de yatacaksın, rahatın bozulmayacak, burnun kanamıyacak, kulağın çekilmiyecek, beş kuruş paran da gitmiyecek. Sen de cennete gideceksin, öyle mi?!. Oh! Ne de güzel! Nerede bu bolluk? Nerede bu imtiyaz? Kim verdi sana bunları? Senin o mücahid dedelerin öyle mi yaptı, öyle mi yattı? Hayır!

Öyle yapmadılar; rahatlarını, uykularını terk ettiler, mallarını, canlarını esirgemediler, diyar diyar dolaştılar, savaştılar. İslam'a toz kondurmadılar; korudular, duyurdular ve yaydılar. Eğer bu gün biz müslüman isek, eğer Anadolu'da müslümanlık varsa, o mücahid dedelerimiz sayesinde vardır. Bizler de bu mübarek dini, Allah kanunundan ibaret olan ve insanın insanca yaşamasının yolunu yöresini gösteren bu nurlu yolu, bu şariat-ı garra'yı torunlarımıza, gelecek nesillerimize aktarmaya, emanet etmeye mecburuz. Yoksa bu kudsî emanet bizim nöbetimiz sırasında kaybolur da bunun hesabı bizden sorulur. O zaman ne „Yevmülbeter geldi“ dememiz ne de „Fitne devri başladı“ diye bir muazeret ileri sürmemiz fayda vermez, kabul görmez. O halde herkes İslam'ın bekçiliğini yapacak, malından da canından da daha üstün tutup üzerine titreyecektir.

Yanlış anlaşılmasın, tekrar edelim: İslam'ın tebliğatı, talimatı bütün veche ve gerçekleriyle, inanç, ibadet ve hukuk sistemleriyle, dünya ve ahiretle ilgili, devlet ve

siyasetiyle ilgili meseleleriyle, maddî-manevî, tekvinî ve teklifî hükümleriyle mutlak surette anlatılacak. Ama nasıl ve ne şekilde? Radyo ve televizyon vasıtalarıyla, kitap, gazete ve dergilerle, vaaz, hutbe ve konferanslar şeklinde, evde, dairede, işyerinde ve yolculuk esnasında sohbet şeklinde, yazarak, konuşarak, okuyarak, hatta gerekirse kulaklara fısıldıyarak, İslam ahlakını yaşayıp örnek insan olarak vesaire.

MÜDÂHENE:

Müdâhene kelimesinin sözlük manası; karşılıklı yağlamak, yağ sürmek, yağ çekmek, dalkavukluk etmek demektir. Şer'î manası ise, bir günahın işlendiğini gördüğü, onu önlemeğe de gücü yettiği halde, kendisine veya başkasına bir zarar gelmesin diye veyahut da dine karşı duygusuz, ilgisiz olduğundan onu önlemeğe, defetmeğe çalışmamak (Tarifat-ı Seyyid-i Şerif). Bir başka tarif: „Geçici makamlarına ve fani varlıklarına rağbet ederek, zalimleri medhetmek, onlara meyletmek, dalkavukluk yapmak, onların keyfi için, güzeli çirkin, çirkinini güzel, batılı hak, hakkı batıl göstermek ve bunları kabul ettirebilmek için yaldızlı konuşmalar yapmak, hatta zalimlerin söz, fiil ve hareketlerine mesned aramak için şer'î şerif'e muhalif olan hallerini ört-bas etmek için ayet ve hadisleri onların lehinde yorumlamaya kadar gitmek. Veyahut da fasıklarla, zalimlerle haşır ve neşir olmak, onların fışk ve günahlarını hoş görmek, men etmeğe, önlemeğe güçleri yettiği halde sükut etmek. Ve nihayet onların dümen suyuna girmek, zahiren de olsa onlardan yana olmak, onlara yağ çekmek...

Müdâhenenin Hükümü:

Müdâhene hangi manada olursa olsun haramdır, günahtır. Çünkü bunda şariat'ı ihmal, günahların, fenalıkların yayılmasına göz yumma vardır. Haberlerde varid olmuştur: „**Haktan sükut eden dilsiz şeytandır!**“ Keza, İbn-i Abbas'tan rivayet edilen bir hadiste Peygamber'e soruldu: „İçlerinde salih, yani iyi, temiz, dinine bağlı insanlar bulunduğu halde yarmaaz insanları Allah yerin dibine geçirir mi?“

Peygamberimiz:

„Evet, o fena insanların arasında o salihleri de yerin dibine geçirir. Çünkü (o salih insanlar da suçludurlar) günahkârlara yağ çeker, onlara karşı susarlardı.“

Kur'an şöyle der:

„Öyle bir fitneden (azaptan) sakının ki, o sadece içinizdeki zalimlere isabet etmez (size de isabet eder).“ (Enfal, 25)

Müdâhenenin zıddı salabettir. Dinde ciddiyetli ve gayretli olmak. Dini ve dinin vecibelerini malının da canının da üstünde tutmak, dinin hatırını eşinin, dostunun hatta ana ve babasının hatırından yüksek tutmak, elhasıl dinini bütün varlığına tercih edip ona toz kondurmamak, gerektiğinde bütün varlığıyla dini uğrunda savaş vermek ve nihayet o yolda kimseden korkmamak demektir. İşte böyle bir kimse „Salabet-i Diniyye“ sahibidir. Cenab-ı Hak Kur'an-ı Kerim'inde şöyle buyurur:

„Onlar; mallarıyla, canlarıyla Allah yolunda cihad ederler de kimsenin kınamasından korkmazlar.“ (Maide, 54)

Allah'ın Resulü de şöyle buyurur:

„Hakkı söyle! Acı da olsa.“

Hakkı söyleyenleri Allah sever ve korur. O husustaki va'di sarihtir ve kesindir. Ve diyor ki: **„Kim Allah’a tevekkül ederse, Allah ona yeter.“** (Talak, 3) Yani onu korumada, onu himaye ve vikaye etmeden kâfidir ve korumasını da korutturtmasını da bilir. İsterse diğer dostlarına, isterse düşmanlarına hatta isterse hayvanlarla korur. Tarihte bunun örnekleri çoktur. Bunlardan işte bir tanesi: Bir Allah dostu ne yapmış? Sırf Allah rızası için gitmiş, Halife Mervan’ın çalgı aletlerini parça parça edip kırmış. Mervan bu Allah dostunu derdest ederek huzuruna getirtmiş ve arslanların önüne götürüp atmalarını emretmiş. Adamları da hemen bu zatı götürüp arslanların bulunduğu binaya koymuşlar. Şimdi arslanlar ne yapacak? Önlerine konan bu zatı hemen parçalayacaklar, değil mi? Allah dostu olmayanların hemen hatırına gelen budur. Başka türlü düşünemezler. Cenab-ı Hakk’ın Rum suresinde, **„Onlar dünya hayatından dış görünüşü bilirler (kâinatın hakikatını, eşyanın mahiyyetini bilemezler, sezemezler, göremezler).“** Arslanlar Allah dostuna karşı hürmetkâr bir tavır almışlar, onu sevmişler ve etrafına toplanarak dilleriyle yalamaya başlamışlar. Allah dostu namazını kılar, tam bir huzur ve güven içinde geceyi geçirir. Sabahleyin Mervan hemen adamlarını gönderir. Bakarlar ki, Allah dostu oturuyor, arslanlar da etrafına toplanmış onu seviyorlar ve sevişiyorlar. Bunu gören Halife ona sorar: „Sen bunlardan korkmadın mı?“ „Hayır! Korkmaya zaman bulamadım. Düşündüm de düşündüm!“ Halife: „Neyi düşündün?“ „O arslanlar benim üstümü başımı yaladılar. Acaba bu hayvanların ağız suları necis midir, değil midir? Benim namazıma mani olur mu, olmaz mı?

İşte bunu düşündüm sabaha kadar.“ Halife Mervan şaşırır ve Allah dostunu serbest bırakır.

MUDARA:

Bir de mudara meselesi vardır. Bunun da şer'an efradını cami, ağyarını mani târifini yapmak çok zordur. Birgivi Hazretleri Tarikatı Muhammediye isimli kitabında diyor ki: „Emr-i mâruf ve nehyi münker yaptığı takdirde kendisinin veya başkasının hayatı tehlikeye düşecek. İşte böyle durumlarda sükut etmesine „Mudara“ denir. Bu esasen caizdir. Tabii içinden nefret duymak kaydıyla. İleride de görüleceği üzere, „kötülükleri eliyle önlemeye çalışacak, buna gücü yetmediği takdirde diliyle önleyecek, buna da gücü yetmezse kalbiye nefret duyacaktır“ denmektedir. İşte eliyle de diliyle de iyiliği emretme, kötülüğü menetme imkânı kalmamışsa o zaman sadece kalbiyle nefret duyma işi kalır ki, işte buna „Mudara“ demek, cahillere karşı talim terbiyede, fasıklara karşı günahlardan menetmede, yumuşak davranmak, sertliği bırakıp bağırıp çağırmamak demektir ki, bu menduptur. Yani sevabı vardır. Hüccetülislam'dan naklen Berika sahibi diyor ki: „İnsanlar üçe ayrılır. Bunlardan birisi gıda (besin) gibidir ki, kendisinden hiç bir zaman vazgeçilmez. İkinci kısım insanlar da ilaç gibidir. Bazen kendilerine ihtiyaç duyulur. Üçüncü kısım insanlar ise onlar da hastalık gibidirler. Kendisine ihtiyaç duyulmaz. Lakin kul bazen buna mübtela olur. Bu öyle bir şey ki, kendisinde ne ünsiyet var ne de menfaat. Öyle ise ondan halas oluncaya kadar ne yapacaksınız? İdare edeceksiniz. Hastalığı idare ettiğiniz, yani iyi oluncaya kadar idare etmeniz gerektiği gibi.“

Aleyhisselam buyurur ki:

„İnsanlara mudara ile davranmak sadakadır.“ Diğer bir hadiste de, **„Farzları eda ile emrolunduğum gibi, insanlara karşı mudara ile emrolundum.“** Yaramazın şerrinden korunmak için, içinden nefret duymakla beraber yüzüne karşı tebessüm etmesi de caiz görülmektedir. Rivayete göre, Hz. İsa yahudilerden bir kavme uğradı. Onlar Hz. İsa'yı görünce „Şerren“ dediler. O da buna karşı „Hayren“ dedi. Hz. İsa'ya sordular: „Onlara sana karşı „şer“ dedikleri halde sen onlara karşı „hayır“ dedin?“ Cevap verdi: „Herkes kendi yanında bulunanı verir.“

Ebu'd-Derda da şöyle der: **„Biz bir takım milletlerin yüzlerine karşı güleç yüz gösterirken, kalplerimiz onlara lânet okurdu.“**

Hz. Aişe anlatır:

„Adamın biri içeri girmek için Peygamber'den izin istedi. Peygamber (s.a.v.) „İzin vermeyin!“ diye buyurdu ve ilave etti: „Kabilenin yaramaz adamı!“ içeri girince Peygamber onu mültefit bir şekilde karşıladı ve yumuşak davrandı. Peygamber'e sebebini sordum. Buyurdular ki: „İnsanların en kötüsü zararından kurtulmak için yanına yaklaşılmayan kimsedir.“ (Tirmizi, c. 6, Birr) Ve son olarak şunu da kaydediyorlar: „Müdahene ile Müdara arasındaki fark: Dini veya dünyalığı veyahut ikisini korumak için dünyalığı vermeye „Müdara“ denir. Dinden taviz ise haramdır. Peygamberimiz (s.a.v.) kabilenin o gelen adamı hakkındaki sözü ile davranışı arasında bir çelişme yoktur. Çünkü o adam hakikaten yaramazdı, zararlı ve şerli bir adamdı. Efendimiz gerçeği ifade etmiştir, yani söylediği hakıdır. İçeri girdikten sonra da

İSLAM'DAN TAVİZ

mültefid ve yumuşak bir tavırla onu karşılaması, Efendimiz'in adab-ı muâşeretinin güzel oluşunun ve konuşmasında yumuşak davranır olmasının bir gereği idi. Ve dolayısıyla dünyalığından vermiştir.“

(Bu terim ve tâbirlerin açıklanmasında Tarikat-ı Muhammediye ve şerhlerinden azami derecede istifade edilmiştir, c. 3, s. 152-158)

TAVİZ

Taviz kelimesi „ivaz“ kökünden gelmektedir. „İvaz“ demek, bir şey karşılığında verilen bedel demektir. Çoğulu „avaz“ şeklindedir. „Taviz“ ivaz kabul etmek demektir. „İstivaz“ ise, ivaz istemektir (Ahteri Kebir). Bu kökten gelen bir de „Muavaza“ tâbiri de vardır. Bu da verme-alma üzerinde anlaşma, alış-veriş ve icare anlaşmalarında olduğu gibi. Satan alana mal verir, buna mukabil alan da satana para verir. İcare akitlerinde kiracı ev sahibine para verirken buna ivaz (bedel) olarak da evde oturma menfaatine sahip olur. Bir de tavizkâr tabiri vardır ki, bunun manası taviz işini yapan, taviz veren demektir. Osmanlıca olan bu tabir günümüzde de kullanılmaktadır.

Esasen mevzumuzu ilgilendiren de bu manadır. Tavizkârdır, taviz veriyor, taviz verir, taviz vermiştir gibi ifadeleri sık sık duyar veya okuruz. Bu kelime ve bu tabirler, medih, övme, takdir etme, itimad etme makamlarında değil, zemmetme, kötüleme, güvenmeme makamlarında kullanılır. Çünkü bu manada taviz demek, bir fikir veya bir nizamdan, bir kanun veya davadan, bir hakikat veya dinden fedakârlıkta bulunmaktır. Yani bir

menfaat, bir çıkar uğruna veya bir zararı, bir zorluğu giderme pahasına veyahut da bir arzuyu yerine getirme bedeline, yukarıda isimlerini saydığım şeylerin bazı kısımlarını, bazı meselelerini ihmal etmek, terk etmek, „Bunlar olmasa da olur“ demektir. Veya yabancı olan şeyleri ilave etmek, onlardan göstermek demektir.

Daha açık bir ifade ile, mesela dinden taviz vermek demek, ihmal etmek, terk etmek veya dinen haram veya mekruh olan şeylerin yapılmasına müsaade etmek, göz yummak, fetva vermek demektir. Veya dinden olmayan, dinde yeri ve cevazı bulunmayan şeyleri dinden göstermek, dine mal etmeğe çalışmak demektir.

Mesela: Bir din öğreticisi kalkar, bir makam elde etmek veya elindeki makamı korumak için veyahut da başıma bir dert açmayayım, hesap verme durumuna düşmeyeyim, bir hışma uğramıyayım, „Ne olur ne olmaz, rahatım bozulmasın...“ diyerek, dinî ihmal, terk veya sükut edip hakikatleri söylemez veyahut dinden olmayan şeylerin dine ilavesi yolunda karşı tarafın arzu ve isteklerini yerine getirirse bu onları yanlış işlerinde medih ve takdir etmektir.

Görüldüğü üzere, bütün bunlarda karşılıklı verme-alma vardır. Açık bir pazarlık olmasa bile zımmî bir pazarlık mutlaka vardır. Yani zimnen de olsa, dinde söz sahibi olan kişi diyor ki, „Siz bana şu çıkarları sağlarsanız, ben de dinden istediğiniz fetvaları veririm, değişmeler yaparım veya en azından yeri gelmişken susarım.“

İşte taviz bu. „Müdahene“ de aşağı yukarı aynı manaya gelmektedir. Yukarıda gördük, tekrar göreceğiz.

Bu girişten sonra maksada girelim ve şu soruyu soralım:

İslam'da taviz verme var mı? Yani İslam taviz vermeği kabul eder mi?

TAVİZ VERMENİN HÜKMÜ:

Hemen şunu ilave edelim ki, caiz değildir, haramdır, çok ağır cezayı gerektirir. Çünkü dinden taviz vermek demek, dini katletmek, dini idam etmek demektir. İşte taviz bu derece felakettir. Dine en büyük kötülük, dine en büyük zarar ve dine indirilen en büyük darbe, dinden taviz vermektir.

Çünkü din bir bütündür; her meselesi o bütünün parçalarıdır. Bir müessese, bir fabrika veya bir beden gibi her şeyi kendi ölçülerine, kendi modellerine göre ayarlamıştır. Bir eksiği, bir gediği yoktur. Bir artığı, bir pürüzü de yoktur; tastamamdır. Ahenk ve düzeni yerindedir. Çünkü İslam, insan ruhuna, insan yaratılışına, insan tabiatına, insan mantığına, insanın ferdî, ictimai hayat ve mutluluğuna tıpa tıp uyan bir dindir. Yine Allah'ın şaşmaz ilmine, sonsuz kudretine, bitip tükenmeyen hikmetine dayanan ve insanın insanca yaşamasını hedef tutan, Allah emri, Allah yapısı bir kanundur.

İşte bir taraftan bu kudsi vasıflara haiz olan, bir taraftan da bir müessese, bir fabrika ve bir beden gibi her şeyi kendi ölçüsüne ve kendi modeline göre ayarlanmış bulunan bu dinin en küçük parçasını ihmal ederseniz, bir boşluk meydana gelir, bir gedik, bir delik açılır. Ve bir parçasını değiştirirseniz, göze batmaya, sırtıtmaya başlar. İlaveler yaparsanız dengesi bozulur, güzelliğinden kaybeder. Kur'an-ı Kerim şöyle der:

„O Rahman'ın yarattığında hiçbir düzensizlik

göremezsin. Haydi çevir gözünü! Bir çatlak, bir kusur görebilir misin? Sonra yine tekrar tekrar gözünü çevirsen de o göz nihayet zelil ve hakir olarak sana döner. Artık o aciz kalmıştır.“ (Mülk, 3-4)

Yani Rahman olan Cenab-ı Hakk'ın yarattığı âlemlerde, canlı-cansız varlıklarda bir münasebetsizlik, bir uygunsuzluk, ileri geri bir ahenksizlik, bir çatlak ve bir gedik, bir ayıp ve bir kusur göremezsin, bulamazsın! Bulurum diye tahkik et, tetkik et, gez dolaş, tekrar tekrar bak, tekrar tekrar incele yine göremezsin, yine bulamazsın, „Burası da şöyle olmalı idi, şurası da başka türlü olmalı idi...“ diye tenkidini yapamazsın. Bütün amellerin boşa gider de bi-tab olursun, yorgun düşer ve aciz kalırsın!..

Neden? Çünkü, yok ki bulasın. Yok olan bir şey bulunur mu? Buna imkân var mı?.. Şaşmaz ilme, sonsuz kudrete ve bitip tükenmeyen hikmete sahip olan Rahman sıfatiyle de muttasıf bulunan Allahü Azimüşşan'ın eserinde eksik ve kusur, noksan ve fazla bulmak mümkün müdür? Asla!..

Tıpkı bunun gibi, Allah'ın kanun ve nizamından ibaret olan İslam'da da, İslam Dini'nde de bir gedik, bir isabetsizlik, bir hata yoktur ve asla düşünülmez. Hatta, ilme ters düşen, akl-ı selim ile çatışan, insan hayatıyla uyuşmayan tek mesele gösterilemez. Hatta, arzu edilen ideal bir nizamın da ötesinde ve üstünde daha mükemmeli İslam'dadır. Elhamdülillah!..

Binaenaleyh, hiç bir ilim adamı, hiç bir sosyolog, hiç bir hukukçu, hiç bir eğitici ve öğretici çıkıp da İslam Dini'ni tenkid edemez; „şurası olmamış, burası yakışmamış, insan hayatına medeni aleme uymaz...“

İSLAM'DAN TAVİZ

diyemez. Yeter ki, İslam'ı gereği gibi tahkik ve tetkik etmiş olsun, yeter ki kötü niyet sahibi olmasın, yeter ki ilmin hakkını versin. Kur'an-ı Kerim bakınız ne diyor:

„Şu (emrettiğim) yol benim dosdoğru yolumdur. Hep ona uyun. Başka yollara ve dinlere uyup gitmeyin ki, sizi O'nun yolundan saptırıp parçalamasınlar. İşte Allah kötülükten sakınasınız diye, size bunları emretti.“
(Enam, 153)

„Gerçekten bu Kur'an, insanları en doğru (en sağlam) yola iletir, hidayet eder.“ (İsra, 9)

„Habibim! De ki, yol Allah'ın gösterdiği yoldur (İslam'dır). Bunun ilmi geldikten sonra onların heva (ve heveslerine) uyarsan Allah'ın azabından seni kurtaracak hiçbir yardımcı, hiçbir dost yoktur.“
(Bakara, 120)

„Onlar hâlâ cahiliyet devrinin hükümlerini mi istiyorlar? Kimmiş Allah'tan daha güzel hüküm (kanun) koyan?!. Fakat bunu ancak gerçek anlayıp sahibi olan bir toplum bilir.“ (Maide, 50)

Dünya ilim adamları da bu gerçekleri ifade etmekten kendilerini beri alamamışlardır, gayri müslim oldukları halde.

Bakınız ne diyorlar? Sava Paşa „İslam Hukuk Nazariyatı“ adlı eserinin 34. sayfasında Peygamberimiz'in, **„Ey nas! Beni dinleyiniz ve sözlerimi zihinlerinize hakkediniz. Size herşeyi Allah'ın emriyle bildirmiş bulunuyorum. Size öyle bir kanun bırakıyorum ki, ona sımsıkı sarıldıkça asla delaletle sapmayacaksınız. Size Allah'ın kitabını bırakıyorum!“** mealindeki hadis-i şerif'i kaydettikten sonra diyor ki:

„İslamiyet'te hak olan tek şey vardır. O da dindir. Din

insanın Halikiyle, devletiyle ve kendi neviyle mevcut münasebetlerin hukukî esasiyesini muhtevî mumî bir tabirdir. Bu ister itikadda, ister ibadette olsun ve isterse dünya işlerinde olsun.“

İsviçreli meşhur hukukçu Prof. Rogen İslam hukuku hakkındaki takdirlerini şu cümlelerle ifade etmektedir:

„İslam hukuku beni hayrete düşürdü. Meğer bu bir derya imiş! Biraz genç iken bunlara muttali olmayı ne kadar isterdim. O vakit bunları bütün dünya nazarında tecessüm ettirirdim.“ (Bedayi terc., Av. Seniyyüddin’in önsözü)

Marmaduke Piktahall de şöyle diyor ki:

„Halik’in hukuku ile mahlukâtın hukukunu en mükemmel surette ancak müslümanlık târif etmiştir.“

İşte bütün peygamberler ve hakiki din âlimleri ve bütün şuurlu müslümanlar İslam’ın başından sonuna kadar her meselesinin gerçeğin ta kendisi olduğu müşahade ettiklerinden, kendini bilmezlerin bütün arzu ve isteklerine, bütün baskı ve zorlamalarına rağmen taviz verme yoluna gitmemişler, İslam’ın her meselesini, küçük-büyük demeden tebliğ etmişler, İslam’ı korumada hayatları pahasına da olsa direnmişlerdir. Dini salabet ve celadetlerini, samimiyet ve ihlaslarını isbat etmişler ve nihayet bu babdaki imtihanlarını başarıyla vermişlerdir. Taviz verip imtihanlarını kaybedenler de lânete uğramışlar, mahvolup gitmişlerdir. Cenab-ı Hak, bizleri taviz vermeyenlerin takip ettikleri sırat-ı müstakim’e hidayet buyursun! Amin!

Tarihten misaller:

„Yemin olsun ki, peygamberlerin kıssalarında akıl sahipleri için büyük ibretler vardır.“ (Yusuf, 111)

İSLAM'DAN TAVİZ

Peygamberler, Allah elçileri, İslam'ın tebliğcileri olduklarından ve aynı zamanda örnek insanlar bulunduklarından, önce onların da sadece bir kaçının hayatlarına bir nebze göz atalım:

1- Nuh Peygamber:

Nuh Aleyhisselam, tebliğ, inzar ve tebşir müddeti en uzun süren bir Peygamber'dir. 900 sene civarında irşad vazifesini yapmıştır. Nuh Aleyhisselam'ın hayatına dair ayetler Kur'an-ı Kerim'de 43 yerde geçmektedir.

Onun kavmi Hakk'tan, hak dinden, İslam'ın çizgisinden sapmış, Allah'a ibadeti bırakmış, kendilerine bir takım putlar edinerek onlara kul olmaya ve ibadet etmeye başlamışlardı. İnsanlık haysiyet ve şerefini ayaklar altına almışlardı.

Aynı soydan gelen soydaşları Nuh Peygamber olarak vazifeye başlamış, ilk olarak onlara „Korkmaz mısınız?“ demiş ve kendisinin Peygamber olduğunu ve aynı zamanda güvenilir bir insan olduğunu beyan etmiştir. Binaenaleyh, Allah'tan korkup kendisine itaat etmelerini emretmiş, bu tebliğatı üzerine kendilerinden bir ücret istemediğini de kaydederek, o yönden de itham etmelerine açık kapı bırakmamışlar. Nuh Aleyhisselam'ın bir taraftan emin bir insan olup asla yalan söylemediğini, doğru sözlü olduğunu ve aynı zamanda maksadının para kazanmak olmadığını çok açık ve kesin surette ortaya koymasına rağmen, putçular ve bilhassa put liderleri, sudan bahaneler ileri sürerek dediler ki, „Biz sana nasıl inanırız? Arkana hep düşük kimseler takılmıştır. Onlar yoksul ve beyinsiz insanlardır. (Günün kafasızlarının değişiyile gericilerdir.) Biz onlarla nasıl bir cemaat teşkil ederiz, senin etrafında toplanırız?!. Bu bize yakışır mı?

Biz ise yüksek, kültürlü, varlıklı, aydın insanlarız. Eğer sen Ey Nuh! Bizim sana iman etmemizi istiyorsan, onları huzurundan ve etrafından kovmalısın!..“ dediler.

Tıpkı günümüzün, „Canım biz de camiye gidip namaz kılacağız ama, camilere o kirli paslı, kalitesiz insanlar geliyor. Biz onlarla nasıl omuz omuza durabiliriz? Biz kelli-felli, gün görmüş, okumuş, aydınlanmış, münevver, makam ve mevki sahipleriyiz!..“ diyerek bi-namaz özürleri ileri sürdükleri ve kendilerini eften püften bahanelerle mazur göstermek istedikleri gibi. Maalesef, her devirde böyle beyinsiz, mağrur, kendilerini dev aynalarında gören ve gerçekte de Kur'an tabiriyle hayvanlardan daha aşağı olan kendini bilmezler çıkmıştır.

Nuh Peygamber, onların bu tekliflerine, „Hay hay!“ deyip imana gelmeleri için taviz mi verdi? Hayır! Onlara demedi ki, „Ey Efendiler! Sizler imana gelir, beni sever ve sayarsanız, ben sizin arzularınızı elbette yerine getirir, onları kovarım. Yeter ki, sizler imana gelin. Çünkü sizler büyük büyük adamlarsınız. Sizler var iken o düşük tabir ettiğiniz fakir-fukaranın benim yanımda yeri ne. Onların imanından ne çıkar?!“ demedi. Ya ne yaptı? Davasında haklı olduğunu bildiğinden onların yersiz ve gülünç taleplerini gösterir ortada ilmî bir delil olmadığını, dolayısıyla onlara düşük demenin onlara hakaret olacağını ve aynı zamanda onlara iftira olacağını ve eşitlik prensibine ve insan haklarına aykırı da olduğundan onları kovmanın günah olup Allah'ın azabını gerektireceğini ileri sürdü ve onlara büyük bir ibret dersi verdi ve şöyle dedi:

„Onların dediğiniz gibi, düşük, rezil kimseler olduğunu

İSLAM'DAN TAVİZ

ben görmedim ve bilmedim. Buna dair bende ilmî bir delil yoktur. Biz zahire göre hükmederiz. Eğer onların, benim bilmediğim bir hataları varsa onun hesabını görmek ancak Rabb'ime aittir. Eğer gereği gibi düşünseydiniz, bu gerçeği bilir, bu mü'minler hakkında ulu orta konuşmazdınız, haklarında hakaretâmiz beyanlarda bulunmazdınız. Sonra ben açık bir uyarıcıyım; hesap sormak benim görevim değildir, benim buna gücüm yetmez. O, Allah'a ait olan bir şeydir. Sonra ben, o mü'minleri yanımdan kovarsam, haksızlık etmiş, adaletten sapmış olurum. Onlara zulmetmiş, sizlere taviz vermiş ve İslam'ın çizgisinden sapmış olurum. Bu, benim gönderilmiş gayeme de aykırıdır. Böyle bir yola gittiğim takdirde, beni Allah'ın azabından kim kurtarabilir?!. Siz hiç düşünmüyor musunuz? Ne de cahil insanlarsınız. Benden öyle bir teklifte bulunmanızı ben cahillikten başka bir şeye hamledemiyorum!..“ dedi.

Bunun üzerine onlar başka söz bulamadılar da Nuh Peygamberi çok konuşmakla, çok cedelleşmekle itham ettiler. „Bize fazla konuşma! Eğer doğru söylüyorsan, o korkuttuğun azabı bize getir, görelim!“ diyerek köşeyi savuşmak istediler. İşte o zamanda da Nuh Aleyhisselam, yine taviz verme yoluna gitmedi de onlara gerçeği ifade etti ve dedi ki:

„Size azabı getirmek de benim elimde değil, ben sadece bir elçiyim. Fakat şurasını çok iyi bilin ki, o Allah'ın ilim ve iradesine bağlıdır. Dilediği zaman vaadettiği azabı getirir. Ama getirdiği zaman artık siz O'nun elinden kendinizi kurtaramazsınız. Aklınızı başınıza alınız da sonra „Eyvah!“ demeyiniz! Sonra şu gerçeği de bilin ki, Allah sizi sapıtmayı murad etmiş ise benim

nasihatım da fayda vermez. Çünkü sizin Rabb'iniz O'dur. Sonunda da ancak O'na döndürüleceksiniz.“

Bu sefer de o putçular „Sen iftira yapıyorsun, bizi kandırmak istiyorsun. Ama bil ki, biz o gericiler gibi kanmayız. Biz ileri görüşlü aydın kişileriz. Sen git bu yalanı o düşük insanlara söyle!..“ diyerek beyinsizliklerini bir daha ortaya koydular. Nuh Peygamber ise yine ilmin ve Hakk'ın çizgisinde yürüyerek onlara:

„Eğer ben iftira ediyor, bunları kendimden uyduruyorsam, bu bir günahdır ve bu günahın vebali benim boynumadır. Fakat ben ise bu iftiradan ve sizin bu çirkin şeyi bana isnad etmenizden günahından ve onun getireceği azaptan beriyim,“ demekle onları yine insafa davet etti ise de onlara yine kâr etmedi. Ama, zorbalığa başvurmadan, tehditler savurmadan başka halleri de kalmadı ve dediler ki:

„Ey Nuh! Sen bu davadan vazgeçmezsen elbette seni öldürürüz. Hem de taşıyarak; ölür gidersin.“

İlim, akıl ve münazara meydanlarında yenik düşüp cevap veremeyenlerin sonu zora ve zorbalığa başvurmak, tehditler savurarak ve cezalar vererek sindirme ve susturma hareketlerine girmektir. Her devirde böyle olmuştur. Ve bu haksızlığın ve acizliğin tam bir ifadesidir.

Bütün bu iftira ve isnadlara, bu zorbalık ve tehditlere, asırlarca kendisine reva görülen eziyet ve işkencelere rağmen Nuh Aleyhisselam, davadan vazgeçmemiş, taleplerini yerine getirip onlara taviz vermemiş, onlara yaranıp da İslam'ın çizgisinden milim şaşmamış, sapmamıştır. Dinin ve dinin bütün meselelerinin birer

hakikat olduklarını izah ve isbata çalışmış, zaaf ve fütura asla düşmemiştir. Kendisine verilen tebliğ görevini hiç birisini saklamadan ve hiçbirinden korkmadan yerine getirmiştir. Ancak, keyfiyeti her şeyi bilen Mevlâ'sına arzemiş, dua ve niyazda bulunmuş ve şöyle demişti:

„Rabb'im! Onları gece-gündüz davet ettim. Fakat davetim onlara, kaçmalarından başka bir şey artırmadı. Hatta, onları affetmen için davet ettiğimde parmaklarını kulaklarına tıkadılar, elbiseleriyle yüzlerini kapattılar ve bunda ısrar edip büyüdükçe büyüdüler. Sonra bunları aşikâre davet ettim, sonra hepsine ilan ettim, sonra gizli gizli söyledim, davetin her türlüşünü denedim. Fakat fayda vermedi; bana isyan ettiler, malı ve evladı kendisine hüsrandan başka bir şey getirmeyen kimselere uydular, onların arkasından gittiler. Benim başıma ne çoraplar ördüler, ne çelmeler, ne planlar hazırladılar, ne dolaplar çevirdiler, ne eziyetler verdiler. Ve nihayet o ileri gelen put önderleri ayak takımlarına, „Sakın ha! Putlarınızı ve putlara ait olan heykelleri terk etmeyin, onlardan vazgeçmeyin, onlara toz kondurmayın! Sizleri koruyacak, sizlere huzur ve refah getirecek yol, put yoludur, putun yoludur. Nuh'un ağzına bakmayın. O da ona uyanlar da gericilerdir. Şayet put yolundan ayrılır, o gerici Nuh ve adamlarına uyarsanız, geri kafalı olur, geri kalırsınız, karanlıkta kalırsınız, mahvolur gidersiniz!“ dediler. Rabb'im! Kavmim beni gerçekten tekzip etti. Artık benimle onlar arasındaki hükmü sen ver! Hem benim hem de beraberimde bulunan mü'minleri kurtar!..“

Rabb'isi de bu haklı sese icabet ederek, aralarında

hakem olarak onlar hakkında son hükmünü verdi. Nuh Peygamber ve beraberindekileri kurtardı. O büyüklük taşıyan put liderlerini ve onlara uyan putperestleri tufana gark etti. Boğuldular ve cehenneme gittiler...

İşte taviz istemenin büyüklük taslayıp kendi kafalarına göre bir din istemenin korkunç akibeti!.. İşte, taviz vermenin, Hakk'a sarılıp ve sığınıp kimseden korkmamanın ve nihayet İslam'ın çizgisinden milim bile şaşmamanın mutlu saadeti...

(Bu anlatış bilhassa Hud, Şuara, Nuh surelerinin meal ve tefsirlerine dayanır.)

2- İbrahim Aleyhisselam:

İbrahim Aleyhisselam, putperest bir milletin, putperest bir ailesi içerisinde dünyaya geldi. Ve şirk ordusuyla savaştı. Hz. İbrahim'in hayat hikâyesi ve putçularla mücadelesi Kur'an'ın 25. suresinde geçmektedir. Burada bir kaçının mealini kaydediyoruz:

„Azametim hakkı için, biz Musa'dan evvel ve İbrahim'e hidayetini (anlayışını) vermiştik. Ve onun buna ehil olduğunu biliyorduk. O zaman babasına ve kavmine şöyle demişti:

-Sizin tapmakta olduğunuz bu putlar ne? Onlar:

-Biz atalarımızı bunlara ibadet eder bulduk. İbrahim:

-Siz de atalarınız da apaçık bir sapıklık içindesiniz.

Onlar:

-Sen bize hakikat mi getirdin, yoksa şakacılardan mısın? İbrahim:

-Doğrusu sizin Rabb'iniz hem göklerin hem de yerin Rabb'idir ki bütün bunları O yaratmıştır ve ben bunun şahidlerindenim. Allah'a yemin ederim ki, siz arkanızı dönüp gittikten sonra muhakkak putlarınıza bir iş

yapacağım. Ve başvurular diye, büyükleri müstesna, onları paramparça etti.” (Enbiya, 51-57)

İbrahim Aleyhisselam hâlim ve selim, ince kalpli, merhameti çok, hayrı sever bir zattı. Fakat dine, dinin tebliğatına gelince celâdet ve salabeti, cesaret ve şecaati her tasavvurun üstünde idi. Hakkı söylemede, düşmana haddini bildirmede kimseden korkmaz, musamaha nedir bilmezdi, taviz nedir vermezdi. Ne baba hürmeti, ne de kralların gaddarlığı görevini engellemezdi. Fırsatı bulduğunda her şeyi göze almış, putları kırmıştı. Çünkü o, sağlam bir imana, sarsılmaz bir tevekküle sahipti.

Babasından başlamış, ona yanlış yolda olduğunu uzun uzun anlatmış, anlayabileceği dil ve delillerle gerçekleri gözönüne sergilemişti. Ve babasına şöyle diyordu:

„Babacığım! Sen putları ilâh mı ittihaz eder, onlara tapar, onlardan medet umarsın? İşitmez, görmez ve hiçbir işe yaramaz bu heykellere niçin ibadet ediyor, onlara kul oluyorsun? Babacığım! Sana gelmeyen ilim bana geldi. Bana uy ki, sana doğru yolu göstereyim! Babacığım! Şeytana kul olma! Çünkü şeytan Rahman’a isyan etti. Babacığım! Ben korkarım, Rahman’ın azabı sana çarpar da şeytana dost olursun!..“

İşte Hz. İbrahim babasına son derece yumuşak, son derece ilmî ve insanî öğütler veriyordu. Olursa bu kadar olurdu. Bunlar, bu güzel uyarmalar ve nasihatlar karşısında babasının düşünmesi, anlaması ve idrak etmesi gerekirken heyhat, hatasından bir milim bile dönmemiş, giderek oğlunu azarlamağa, ayıplamağa ve cezalandırmağa kalkışmıştır ve demiştir ki:

„Sen ne yapıyorsun, bu benim tanrılarımın yüz mü çeviriyorsun? Bundan vazgeçmezsen, yemin ediyorum,

seni taşlarım, taşla öldürürüm. Beni bırak da uzak git, gözüme görünme!..“

Babasının bu sert tavrı, bu tehditvari hali İbrahim'in davasını sarsmamış, babasının akrabalık bağı onu bildiğinden şaşırtmamış, „Bu benim babamdır; darılır, kırılır!..“ diye göz yummamış, taviz vermemiştir, İslam yolunda sabır ve azimle, sadakat ve cesaretle yürümeye devam etmiştir.

Putperest kavmine de tebliğatını yapmış, puta tapmanın hiçliğini, Tevhid esasına dönmenin, tek Allah birliğine inanmanın ve sadece O'na kul olup herşeyi O'ndan beklemenin şart olduğunu yüzlerine karşı söylemeden çekinmemiştir. Ayrıca, yanlış inanca sahip olmanın, putlara inanmanın, onlardan medet veya zarar beklemenin yersiz ve manasız olduğunu susturucu delillerle sergilemek üzere, yıldızdan, aydan ve güneşten söz etmiş, onlara duyurmak için „Bunlar benim Rabb'im!“ demiş, kısa zamanda bunlar üful edince, batıp gidince, „Hayır! Bunların hiç biri bana Rabb olamaz. **Çünkü bunlar bir kararda durmuyor, bir halden bir hale intikal ve inkılab ediyorlar, bunlarda hüduş yani sonradan olma emare ve alametleri vardır. Rabb ise bir kararda kalmalı, gelip gitmekten, doğup batmaktan münezzeş olmalıdır. Daim ve kadim olmalıdır. Binaenaleyh, kendilerine ilâh diye tapılan gökcisimleri Rabb olamazlar, kâinatın sahibi ve yaratıcısı olamazlar. Buna imkân ve ihtimal yoktur. Aklen de mümkün değildir. O halde bunlara ve bunların heykellerine tapmak, ibadet ve ubudiyyette bulunmak şirktir, putçuluktur. Ben bunlardan uzağım. Ben yüzümü, bütün varlığımı dosdoğru olarak yeri ve**

gökleri yaratana çevirdim. Ve elhamdülillah ben müşriklerden, putçulardan, putun önünde eğilip onlardan medet umanlardan ve ilham alanlardan olmadım ve olamam!”

İşte Hz. İbrahim'in delil ve hücceti bu idi. Onu, Mevlâ'sı kendisine vermişti. O bu hücceti kavmine karşı kullandı. Ve onları yere serdi. Söz bulamadılar. Artık sustular. Allah, dilediğine böyle nice deliller ve hüccetler verir, münazara meydanlarında nice zaferlere ulaştırır. Çünkü Allah hakimdir, âlimdir.

Burada da İbrahim Aleyhisselam tebliğatını hakkıyla yapmış, bütün itiraz ve karşı çıkışlara rağmen zerre kadar taviz vermemiş, hak yoldan milim sapmamıştır.

Hz. İbrahim, Nemrud'a karşı da tebliğat görevini tamamen yapmış, ona çok iyi bir ders vermişti. Nemrud; tarihte zulüm ve gaddarlıkta eşine çok az rastlanan bir kraldı. Astığı astık, kestiği kestik idi. Ondan kimse hesap soramazdı. Bütün bunların yanında da kendisini mâbud ve put ilan etmişti.

İşte Hz. İbrahim böyle azılı bir kimseye bile İslam tebliğatını yapmış, ondan bir şey gizlememişti. Allah'ın birliğini ve O'ndan başka ilâh olmadığını ilan etmiş, putlara tapmanın, insanları putlaştırmanın ne hakikatle ne de insanlıkla ve ne de insanın haysiyet ve şerefiyle bağdaştırılamayacağını ve böyle bir davranışın kâfirlikten başka bir şey olmadığını gayet açık ve kesin bir şekilde Nemrud'a ve onun etrafına duyurmuştu. Ama, bütün bunları yaparken tek başına idi. Haktan başka yardımcısı yoktu. Fakat inanmıştı, kimseden korkmuyordu. Din namına, hak namına, Tevhid adına haykırıyordu. Herkese meydan okuyor, „Hak geldi, batıl

gitti!“ prensibinden hareket ediyordu. Allah’ı bırakıp başkalarına dost olmanın, putlara kul olmanın örümcek ağı kadar kıymeti ve kuvveti olmadığını ve olamayacağını biliyordu. Yerlerin ve göklerin melekutu kendisine gösterilmiş, sırlar âleminden bir çok şeyler sergilenmiş, bir çok hikmetler öğretilmiş ve nihayet ilahî mektepte yetiştirilmişti. Hayatında imtihan veriyor, başarılı olacağına, Mevlâ’sının inayetiyle inanıyordu. Nice münazaralara girmiş ve hepsinde de Hakk’ın hakimiyetini, batılın hiçliğini göstermişti.

Bu münazaralardan biri de doğrudan doğruya Nemrud’la yaptığı münazara idi. Nemrud mülküne, saltanatına güveniyor, aciz ve kusurunu unutarak uluhiyyet iddia ediyordu. Münazara başlamıştı. İlk söz İbrahim Aleyhisselam’ın idi. İbrahim Aleyhisselam Nemrud’a:

„Benim Rabb’im öldürür ve diriltir. Yani Rabb olan diriltecek ve öldürecektir. Sen isen, ne diriltmeğe ne de öldürmeğe kâdir değilsin. Binaenaleyh, sen rabb olamazsın.“

Nemrud:

„Ne var ki, ben de diriltir ve öldürürüm.“ İdama mahkum birisini hapishaneden çıkartıp affetti. „İşte bak bunu dirilttim.“ Bir diğerini çağırdı ve onun da boynunu vurdu. „Bak, bunu da öldürdüm!“

Öldürme ve diriltme bu mudur? Bu bir mügalata değil midir? Buna hangi akıllı inanır ve kabul eder. Ama başka ne söyleyebilirdi?!. Gerçek manada öldürme ve diriltme elinden gelebilir mi idi? Bu safsata ile belki biraz zaman kazanır, ayakta durabilirim ve burada belki bir kaç beyinsizi kandırabilirim kuruntusuna kapılmıştı. İbrahim

İSLAM'DAN TAVİZ

Aleyhisselam o kâfirin mugalatasına bile açık kapı bırakmamak, her şeyi yüzüne kaşrı kapamak ve kısıkıvrak bağlamak üzere ikinci bir delile intikal etti ve dedi ki:

„Benim Rabb'im güneşi doğudan doğduruyor. Sen de rabb isen batıdan doğdur!“ deyince kâfir susa kaldı, söyleyecek söz bulamadı ve kesin bir yenilgiye uğradı. Esasen uğraması muhakkaktı. Çünkü Cenab-ı Hakk'ın, **„Ben ve benim peygamberlerim elbet galip geleceğiz!“** kanun-i ilâhisi ve vaad-i sübhanisi vardı. Bu elbette tecelli edecekti. Nitekim etmiştir; dün etmiştir, bugün edecektir, yarın da edecektir. Yeter ki, insan Hakk'ı bulsun, Hakk'tan yana olsun, Hakk'a dayansın, Hakk'ı savunsun ve Hakk'tan zerre taviz vermesin. Onun karşısındaki bütün engeller kalkar, muarızlar dize gelir, kâfirler yere serilir. Çünkü, Cenab-ı Hakk kâfirleri hidayete ulaştırmaz.

İlim ve münazara meydanlarında Nemrud'u ve onun putperest ordusunu yenilgiye uğratarak bu suretle Hakk'ın gücünü ortaya koyup yenilmez bir kuvvet olduğunu isbat etmiştir. Şimdi savaş meydanlarında da sağlam iman ve sarsılmaz tevekküle sahip olan insanın yenilemeyeceği, en ağır şartlar altında bile galip geleceğini, zaferler kazanacağını beyan etmek ve gelecekte İbrahim nesillerine örnek olmak, onları bu yönden yetiştirmek, kritik durumlarda da onlara cesaret vermek üzere eline baltayı alır, şirk ordusunun putlarının bulunduğu yere girer. Bir de ne görsün: Heykeller sıralanmış, tıpkı yirminci asır cahiliyet devrinin, İslam'ın ruh ve nurundan nasip almayan ve kendi kafalarınca büyük büyük adam olduklarını sananların yaptıkları gibi, önlerine yemekler ve meyveler, ot ve çiçekler konmuş!

Bunu gören o Peygamber, „Sizler bunları niye yemiyorsunuz?“ der, elindeki balta ile onları parça parça eder, hiçbirini bırakmaz, hepsini kırar. Ancak büyük puta ilişmez, baltayı onun boynuna asar ve çıkar gider.

Merasimlerinden ve eğlence yerlerinden dönen putçular, önce putlarıyla bayramlaşmak, onların önlerinde saygı duruşu yapmak ve onlara olan bağlılıklarını bir daha tazelemek, „Yolunuzdayız, izindeyiz!“ demek üzere puthaneye girerler. Ne görsünler! Kiminin kolu kopmuş, kiminin bacağı, kiminin gözü çıkmış, kiminin kulağı, kiminin boynu kopmuş, kiminin dudağı, kiminin beyni delinmiş, kiminin karnı, kiminin beli kırılmış, kiminin dişleri... Hasılı hiç birinde sağlam yer kalmamış. Sadece büyük puta el sürülmemiş. O sağlam duruyor, balta da boynunda!..

Bu acaib manzara karşısında şaşırان putçular, „Bu hareketi bizim ilâhlarımıza reva gören kim? Ne kadar zalim birisi, ne büyük günah işlemiş, bunun hesabını nasıl verecek, çırpılıp çarpılmayacak mı?!.“ Cevap verenler oldu: „Biz işittik. Bunlara dil uzatan bir genç var idi. Her halde o yapmıştır.“

Bunun üzerine İbrahim derdest edilir, huzura getirilir, hesaba çekilir ve sorulur:

„Bunu sen mi yaptın, sen mi bu hakareti bizim ilâhlarımıza reva gördün?“

İbrahim:

„İhtimal ki, o büyük put yapmıştır. Baksanıza balta da boynunda! İsterseniz sorun onlara? Eğer konuşurlarsa...“

Onlar işin biraz farkına varır, hatalı yolda olduklarını biraz sezer gibi olurlar da başları önlerine eğilir ve nihayet hakkı itirafa mecbur olup İbrahim’e açık senet

İSLAM'DAN TAVİZ

verirler ve derler ki: „Ya İbrahim! Bunların konuşmadıklarını sen de pek anlayabilirsin. Bunlar konuşamazlar, dertlerini anlatamazlar!“

Hız. İbrahim zaten onlardan böyle bir sözü bekliyordu. O da söylendi. Şimdi onlara yüklenmenin ve yanlış yolda olduklarını haykırmanın zamanı geldi. Hız. İbrahim onlara:

„O halde bu aciz putlara neden ilâhlık izafe edip, onlardan medet bekliyorsunuz?“

Kavmi, başka söz bulamadılar da ptularıyla Hız. İbrahim'i korkutmak istediler ve dediler ki, „Bizim putlarımızla uğraşma, onlara dil uzatma! Onlar seni çarpar ve çırparlar, seni yere serip parça parça ederler, ağzın eğilir, dilin tutulur ve nihayet mahvolur gidersin!..“ O bunlara aldırmadı ve bu safsatalara kanmadı ve dedi ki:

„Allah beni doğru yola iletmışken siz O'nun hakkında benimle tartışmaya mı kalkışıyorsunuz? Ben, O'na ortak koştuğunuz o putlardan asla korkmam. Her şey Rabb'imın elinde ve kudretindedir. O'nun iradesi olmadan putlarınız bana bir şey yapamaz. Rabb'im her şeyi ilmiyle kuşatmıştır. Artık düşünüp öğüt almayacak mısınız?!.“

Hız. İbrahim devamla, „Hey beyinsizler! Allah'ın haklarında bir delil indirmedığı putlarla mı beni korkutuyorsunuz? Korkmak gerekirse sizin korkmanız lazım. Çünkü siz Allah'ı bırakmış O'na bir takım şeyleri eş-emsal kabul etmiş ve bu suretle şirke sapmış oluyorsunuz. Şu halde korkusuzluğa siz mi lâıksınız yoksa ben mi? Hangi taraf? Eğer ilminiz varsa bunun gerçek cevabını verin! Ve hakikat şu ki, iman edip

imanlarına şirk ve zulüm bulaştırmayanlar var ya! İşte korkusuzluk, korkulardan emin olmak onlara mahsustur, onların hakkıdır ve doğru yolda gidenler de onlardır!“ dedi.

Hız. İbrahim (a.s.):

„Sizlere yazıklar olsun! Bu taptığınız ve medet beklediğiniz putlara da! Sizde hiç mi akıl yok, sizde hiç mi kafa yok?!. Ne kadar ahmak insanlarsınız; duymaz, işitmez, cevap veremez ve kendilerini koruyamaz, dertlerini anlatamaz. Bunlar mı başınıza gelecek sıkıntı ve belaları giderecek veya bu heykellerin temsil ettikleri kişiler mi?!. Onlar da ölmüş gitmişlerdir. Ölüden medet beklenir mi? Sonra bunların veya temsil ettikleri kişilerin sizlere yardım edeceklerini, ilham edeceklerini nereden biliyorsunuz? Buna cevap verebilir misiniz? Bir de putların önlerine çiçekler, çelenkler, yiyecekler ve içecekler koyuyorsunuz. Bu da ne gülünç şey! Bir de önlerinde saygı duruyorsunuz. Bu duruşunuzu bunlar veya bunların sahipleri biliyor mu? Bunlara karşı böyle davranmanızda bir fayda olduğunu kabul edersek bu faydalar onlara mı ait yoksa sizlere mi? Onlara aitse bunu nereden biliyorsunuz, elinizde buna dair bir vesikanız var mı? Varsa, gösterin! Yok size aitse onu gösterin, onu ortaya koyun görelim, herkes de görsün...

Ne onlara ait olduğuna ne de size ait olduğuna dair bir delil, bir şahid gösteremezsiniz. Allah da zaten böyle bir şey indirmedir, bildirmedi. Pekiyi, ya sizin deliliniz, dayanağınız ne?!. Vah, vah! Acımacak haliniz var!..“

Bu sahada da Hız. İbrahim, taviz vermeden ve koskoca şirk ordusundan korkmadan bir taraftan Tevhid baltasını şirkin tepesine vurmuş, bir taraftan da Hakk'ın yumruğunu kendilerinin beynine indirmişti.

Putların kırılmasını, kendilerinin yenilgiye uğramasını bir türlü hazmedemeyen ve bunun acısını unutamayan put ordusu ve bu

İSLAM'DAN TAVİZ

ordunun başındaki Nemrut keferesi İbrahim Aleyhisselam'la son kozlarını paylaşmak, onu ateşte yakıp ortadan kaldırmak üzere harekete geçtiler. Odunları yığdılar. Tepeler gibi odun yığımından göklere yükselen alevlerin içine atılmak üzere mancınıktan bir kuş gibi fırlatılan o iman timsali Hz. İbrahim Aleyhisselam, sahip olduğu iman ve tevekküle ve bunların verdiği aşk ve şevkle, ateşe ve ölüme değil, cennete ve cennet bahçelerine gidiyormuşcasına güven ve sevinç içinde idi. Bir taraftan böyle huzur ve sürur içinde iken bir taraftan da kendini yakmak isteyenlerin acınacak hallerini düşünüyordu. Bir taraftan İbrahim Aleyhisselam'ın havadan uçarak ateşe düşüp cayır cayır yanacağını o put ordusunun büyük bir heyecanla seyretme hazırlığı hüküm sürerken, diğer taraftan da kader onlara gülüyor ve onlara „Ey kâfirler! Boşuna yorulmayın, emekleriniz boşa çıkacak. Siz burada da kaybedeceksiniz. İbrahim ise kazanacak; bir tüyüne bile dokunama-yacaksınız!..“ diyordu.

Hakikat öyle oldu! Hz. İbrahim tam bir gönül rahatlığı ve huzuru içinde ateşe doğru düşerken Cibril Aleyhisselam yetiştirdi ve ona:

-Ya İbrahim, bana bir ihtiyacın var mı?

H. İbrahim:

-Sana mı?

O:

-Evet, bana!

H. İbrahim:

-Hayır, sana bir ihtiyacım yok!

O:

-İhtiyacımı bari Rabb'ine arzet!

H. İbrahim:

-Rabb'im zaten biliyor! dedi.

İşte o zaman Cenab-ı Hakk ateşe emir verdi:

„İbrahim'e karşı soğuk ve serin ol! Sakın onu incitme, emrine gir, ona muti ol!..“

*Soğudu ateş, serinledi hararet;
Yakmadı İbrahim'i, oldu letafet!*

*Yakamazdı İbrahim'i Nemrud'un ateşi,
Çünkü, nurdu onun içi ve dışı!*

*İmandır onu o hale getiren,
Oldu orası güllük gülistan!*

*Cisimleşmişti onda tevekkül,
Sarsılmaz imanla bağlı idi kalp ve gönül!*

*Taviz verme yoktu hayatında,
Dillere destan oldu mematında!*

*Kıyamette cehennem mü'mine diyecek:
Çabuk geç, korkarım nurun narını söndürecek!*

İşte, iman ve tevekkül, şecaat ve cesaret, ihlas ve sadakat timsali İbrahim Aleyhisselam'ın hayat hikâyesi, peygamberlik devresi ve tebliğ manzarası hep cihadla geçmiştir. Gerek babasına karşı ve gerekse Nemrud ve ordusuna karşı verdiği iman ve küfür, Tevhid ve şirk, hak ve batıl savaşında hep galip gelmiş, parlak zaferler kazanmıştır. Böylesine çetin, böylesine zor savaşlar verip imanın küfre, Tevhid'in şirke, hakkın batıla üstün geldiğini bilfiil gösteren İbrahim Aleyhisselam'ın acaba nesi vardı? Ordusu mu? Hayır! Teşkıaltı mı? Hayır! Bitip tükenmeyen silahı mı? Hayır!.. Ya nesi vardı?

Mevlâ'sı vardı, O'na olan sağlam imanı, O'na olan sarsılmaz tevekkülü vardı. İşte, bunlardan aldığı cesaret, bunlardan aldığı teslimiyet vardı. Ama, bir şey yoktu onda: **Taviz ve müdahene.** O tebliğ hayatında çok çetin günler geçirmesine rağmen, zerre

İSLAM'DAN TAVİZ

kadar taviz vermemiş, kimseye müdahane etmemiş, kimsenin önünde eğilmemiş, İslam'ın çizgisinden milim şaşmamıştır. Cenab-ı Hak Kur'an'da, „İbrahim, üzerrine düşeni tamamıyla yaptı!“ diye buyurmuş, parlak bir imtihan verdiğini beyan etmiş ve bütün kâinata ilan etmiştir. (Necim, 32; Bakara, 124)

Cenab-ı Mevlâ cümlemizi Hazreti İbrahim'in neslinden, Hazreti Muhammed'in ümmetinden eylesin! (Amin!..)

3) Musa Aleyhisselam:

Hız. Musa'nın soyu Hız. İbrahim'e dayanan İsrailoğulları'na mensup bir aileye bağlı idi. Babasının adı İmran, biraderinin adı da Harun idi.

Rivayete göre, İsrailoğulları İbrahim, İshak ve Yusuf (cümlesine selam olsun!) zamanlarından süre gelen ve Tevhid esasına dayanan İslam Dini'ne bağlı idiler. Yalnız Allah'a ibadet ediyorlardı. Mısır'da Mısırlıların putperest halleriyle karşılaşp onları yadırgadılar. Onlara karışmayıp kendi dinlerini muhafaza ettiler. Hız. Musa Peygamber olarak o hususta yeni bir şey getirmedi. Ancak on şey getirdi. İsrailoğulları Mısır Firavnu'nun ağır işlerinde çalıştırılıyorlardı. Mısır'a gelişleriyle Hız. Musa ile birlikte Mısır'dan çıkışları arasında 215 senelik bir zaman geçmiştir.

İsrailoğulları Mısır'a geldikten sonra, Mısır Firavunu gördü ki, onlar hızla çoğalıyor, zamanla bunlar Mısır halkının başına bela olacaklar. Bu tehlikeyi önlemek için tek çare onların yeni doğan erkek çocuklarını öldürtmekti. Bir taraftan böyle bir tedbire başvururken, diğer taraftan da onları mecalısız bırakıp karılarına yaklaşmamaları için ağır işlerde çalıştırıyorlardı. Ayrıca İsrailoğulları'nın hanımlarının yataklarına gitmemeleri için arkalarına adamlar taktı. Fakat bunların hiç biri fayda vermiyor,

onlar da çoğaldıkça çoğalıyorlardı. Bu sefer de yeni tedbir olarak doğan erkek çocukları yakalatıp nehrin suyuna atmaktı. Bunun için emirler verilmiş, adamlar tayin edilmişti. O sıralarda Hz. Musa da dünyaya geldi, ama anası ne yapcak? Tabii anası şaşırılmıştı. Fakat allah'ın muradı her şeyin üstünde idi. **„Düşünme! Oğlunu su geçirmez bir sandığa at!..“** diye anasına ilham etti. **„Allah'ın işinden ve hikmetinden sorulmaz!“** derler. Sandıktan çıkarıldığında hemen öldürülmesi Firavun'un emri gereği iken tersine Firavun'un ailesi, hatta kendisi tarafından aile efradı arasına alınır. Bir evlat gibi sevilir, beslenir ve ihtimamla büyütülür. Allah ne yapmaz ki?!. Allah'ın plan ve hesabı bütün plan ve hesapların üstünde gelir ve hepsini altına üstüne getirir. İşte bunun böyle oluşunun en bariz örneklerinden biri de bu hadisedir. Firavun ve taraftarlarının Hz. Musa'yı büyütüp kendilerine evlat edinmek için almışlarken, ilahî plan galip geldi de onların planını alt-üst etti. Evlerinde büyüyen Musa onlar gibi düşünmedi. Onlara boyun eğmedi, haktan yana oldu, batıldan yana çıkmadı, taviz yoluna asla gitmedi, hakkın gereği ne ise onu yaptı.

Firavun'un evinde büyüyen Musa Aleyhisselam, bülüş çağının gelip gençliğinin tam kuvvetli yaşına gelmişti. Bir gün şehre girdi. Şehir تنها idi. İki adamın kavga ettiğini gördü. Bunlardan biri Mısırlı, diğeri ise İsrailoğulları'ndan idi. Kur'an'ın tabiriyle biri kendi soyundan, ötekisi de düşmanlarından idi. Soyundan olan, düşmanına karşı Hz. Musa'dan yardım istedi. Musa Aleyhisselam da haksızlığın Mısırlı'da olduğunu görünce nihayet ona bir tokat vurdu. Adam öldü. Bu, bir kasdi öldürme değildi. Herhalde zalimin elinden

İSLAM'DAN TAVİZ

mazlumunu kurtarmak için atılan bir tokattı. Öyle zannetmişti. Fakat buna rağmen Musa Aleyhisselam çok üzüldü, yaptığı işi beğenmedi ve **„Bu şeytanın işlerindendir. Şeytan ise apaçık bir şaşırtıcıdır“** dedi, yaptığına pişman olup tevbe istiğfarda bulundu. Cenab-ı Hak da onu mağfiret etti. Ve o zaman **„Ya Rabb’i! Yaptığım bu mağfirete karşı artık ben mücrimlere asla arka olmayacağım!“** dedi. Ertesi gün kendi soyundan olan o adamın başka bir Mısırlı ile döğüşüğünü gördü. O, Musa Aleyhisselam’dan yine yardım istedi ise de ona: **„Sen bulaşık, azgın ve yaramaz bir adamsın!..“** diyerek haksızı koruma, haksızdan yana olma haksızlığına düşmedi. Haktan sapmadı ve taviz vermedi. Mısır idarecilerinin katil hadisesinin üzerinde durmaya ve katilini aramaya başlayınca, Musa Aleyhisselam Mısır’ı terk etti.

Medyen şehrine gitti. Orada evlendi. Orada on sene kaldıktan sonra Mısır’a veya başka bir yere gitmek üzere yola çıktı ve mukaddes bir vadiye gelince orada Cenab-ı Hak kendisine peygamberlik ihsan etti ve bir takım mucizelerle onu donattı. Ve Mısır’a dönmesini, orada Firavun’u ve etrafını uyarmasını emretti ve bu arada bir takım tavsiyelerde bulundu. Bu tavsiyeler arasında mevzumuzla ilgili **„İnanmıyacak olan heva ve hevesine uyan kimselerden sakın! Seni (inanılması ve yapılması gerekenlerden) men etmesin. Sonra helâk olursun!“** ayet-i kerime’sidir.

Keza, Musa Aleyhisselam ile tartışıp onu mağlup etmek üzere Firavun tarafından davet edilen ve kendilerine büyük büyük vaadler yapılan sihirbazlar da hakkı görünce haktan ayrılmadılar. Hz. Musa’nın gösterdiği

harikaların sihir olmayıp bir mucize olduğu kanaatine varınca, hayatları pahasına da olsa da, inançlarından fedakârlıkta bulunmadılar; taviz vermediler ve Firavun'un ölüm saçan tehditlerine karşı imanın azamet ve kudretini, metanet ve cesaretini gösterdiler. O azılı kâfir „Siz Musa'ya iman ettiniz. Öyle mi? Şimdi bakın size ne yapacağım?!. Elinizi, ayağınızı çaprazlamasına kesip sizi hurmanın dalından, âleme ibret olasınız, diye asacağım ve işte o zaman azabımın şiddetini bileceksiniz!“ dedi. Sihirbazlar imandan aldıkları kuvvetle korkmadılar; ölümden korkmadılar, Firavun'un vereceği cezadan korkmadılar da ona: „Vereceğin hükmü ver, elinden geleni yap! Ve şunu da bil ki, senin hükmün ancak bu dünyada söker. Cehennem de yok ya! Zaten öleceğiz, ölümlüyüz, ecelimiz gelmeden sen bizi öldüremezsin. Şayet ecelimiz gelmiş ve ölüm yaklaşmışsa bizim böyle bir ölümle ölmemiz, imanımız uğrunda, Rabb'imize inanmamız yolunda ölürsek, öldürülürsek şehid oluruz, şehadet şerbetini içe içe ve bu şekilde ölümün lezzetini tada tada ruhumuzu Mevlâ'mıza teslim ederiz. Böyle bir ölüm herkese nasip olmaz. Biz Rabb'imize iman ettik. Hatalarımız vardır. Hele senin bizi bir Peygamber olan Musa'ya karşı birer sihirbaz olarak çıkmamızı zorlaman ve bizim onu kabul etmemiz de bir hata olmuştur. Şimdi senin ve senin gibi keferenin bizleri öldürmesini düşünmüyoruz. Bizi yaratan Rabb'imize karşı bizden meydana gelen hatalarımızı affetmesini düşünmüyoruz. Hatasız, günahsız ve tertemiz olarak Mevlâ'mızın huzuruna gitmemiz bizim arzumuzdur. İşte bu arzu ve niyazımızın kabulü ve yerine getirilmesidir.“

Evet imanları, iman etmeleri sebebiyle ölümün eşiğinde

İSLAM'DAN TAVİZ

bulunan sihirbazlar, lisan-i hal ile, ölüm saçan o azılı kâfire, kendisini put ilan eden o Firavun'a gerçekleri böyle haykırıyor, melekleri bile hayran ediyorlardı!..

Bir arada, o kâfir ve putperest olan o millet Hz. Musa'nın tebliğ ettiği Tevhid inancını kabul edip müslüman olacakları yerde, Musa Aleyhisselam'ı kendi küfür ve şirk inancına davet etmeğe başladılar. Bunun olacak şey olmadığını, çok acaib bir şey olduğunu onlara şu sözleriyle anlattı:

„Ey kavmim! Başıma gelen nedir? Ben sizi kurtuluşa davet ediyorum, siz ise beni ateşe çağırıyorsunuz! Beni Allah'ı inkâr etmeğe ve hakkımda bilgim olmayan şeyi ona şirk koşmaya çağırıyorsunuz. ben ise sizi Aziz ve Gaffar olan Allah'a davet ediyorum.“

Nihayet, kendisini „ilâh“ diye ilan eden Firavun ve onun putperst kavminin korkunç akibeti geldi. Boğulup mahvoldular ve ölümün ötesinde azaba düştüler. Bu hususu Kur'an şöyle anlatır:

„Musa'da da ibret vardır. Hani onu açık bir mucize ile Firavun'a gönderdik de o bütün ordusu ile yüz çevirdi ve şöyle dedi: Bu bir sihirbaz ya da mecnundur. Bunun üzerine tuttuk kendisini ve ordularını denize attık. Öyle ki, küfür ve inad üzere bulunuyorlardı.“
(Zariyat, 38-40)

İşte kaybeden, işte kazanan! Firavun kaybetti, kendisini put ilan ettiğinden. Milleti de kaybetti, Firavun'un put oluşunu kabul ettiklerinden. Musa Aleyhisselam ise kazandı. Çünkü ne pahasına olursa olsun, tebliğatını hakkıyla yaptı, gereğini söyledi, saklamadı, gizlemedi ve müdahene etmedi, taviz vermedi. Talep, itiraz ve baskılara boyun eğmedi. Elhasıl, İslam'ın çizgisinden zerre kadar

şaşmadı, sapmadı. Cenab-ı Hak da onu ve ona uyan İsrailoğulları'nı da putu, keferenin ve kefere kanunlarının getirdiği ceza ve işkencelerden, baskı ve istibdat zulümlerinden kurtarıp hürriyete, adalete, huzur ve emniyete çıkardı.

Fakat yine savaş bitmedi. Dış savaş ve dış mücadele bitti ama, şimdi iç savaş başladı. Musa Aleyhisselam'ın ayrıldığı bir sırada bir müfsid (Samiri) bir dana heykeli yaptı ve onu ilan etti. Ve dedi ki: „İşte budur! Musa'nın ve sizin ilâhınız! Musa işte bunu aramaya gitti!“ dedi ve onları sapıttı. Biraderi Harun Aleyhisselam her ne kadar, „Ey millet! Siz bununla fitneye düşürüldünüz. Rabb'iniz Rahman'dır. O'na tabi olun ve benim emrime itaat edin!“ diyerek onları uyarmaya çalıştı ise de kabul etmediler ve „Musa gelinceye kadar biz buna ibadet edeceğiz!“ dediler.“ (Taha, 88-92)

Musa Aleyhisselam gelince ne görsün! Çıkmış bir kefere milleti Tevhid yolundan, İslam yolundan saptırmış, Allah'ı bırakmışlar da puta tapıyor, put yolunda gidiyorlar. Kardeşi Harun'un saçına, sakalına yapıştı ve üzüntü ve öfkesinden ne yapacağını şaşırdı. „Ey Harun! Sana ne oldu ki, bunların sapıttıklarını gördüğün halde engel olmadın, bana tabi olmadın? Benim emrime isyan mı ettin?“ dedi. Harun Aleyhisselam şu cevabı verdi: „Ey anamın oğlu! Saçımı ve sakalımı bırak. O hususta fazla ileri gidemedim. Korktum ki, sen geldiğin zaman diyeceksin ki, benim emrimi dinlemeden bu milleti tefrikaya düşürdün. İşte bundan korktum da üzerlerine fazla yürüyemedim.“

İşte bakınız, taviz vermeden ve müdahane yapmadan üzerine düşeni hakkıyla yapmış ve yukarıda gördüğümüz

gibi, tebliğatını eksiksiz ifâ etmiştir. Buna mukabil Cenab-ı Hak onu medhetmiş, öğmüş ve şöyle buyurmuştur: „**Kur'an'da Musa'yı da an, çünkü o ihlas sahibi idi ve İsrailoğulları'na gönderilmiş bir peygamberdi. Biz Musa'ya Tur Dağı yanında, sağ tarafından nida ettik ve münacaat ettiği halde kendisine yüksek mertebe verdik. Rahmetimizden de ona, kardeşi Harun'u bir peygamber olarak ihsan eyledik.**“ (Meryem, 51-53)

Samiri denen müfsidi de müaheze etti. Onun da başına gelecek azabın ne olacağını söyledikten sonra o put heykeklini ateşe attı ve sonra onu denize attırdı. Ve bu suretle gönüllerden put zihniyetini silmeye ve yıkmaya gayret etti ve „**Sizin ilâhınız ancak birdir, O'ndan başka ilâh yoktur, dedi.**“ (Taha, 98)

„**Gerçekten biz Musa ile Harun'u da nimetlendirdik. Hem kendilerini, hem kavimlerini o büyük felaketten kurtardık. Onlara yardım ettik de, galip gelenler onlar oldular. İkisini de açıklayan Tevrat kitabını verdik. Kendilerine doğru yolu gösterdik. Sonradan gelenler içinde onlara güzel bir yad bıraktık. Bizden Musa'ya ve Harun'a saadet ve selamet olsun. Gerçekten biz güzel amel işleyenleri böyle mükâfatlandırırız. Çünkü ikisi de mü'min kullarımızdandı.**“ (Saffat, 114-122)

Ülülazim bir peygamber olan Hz. Musa'nın peygamberlik hayatının ihtiva ettiği yüzlerce hikmet ve ibretlerden denizden katre mesabesinde yer yer işaret ettiğimiz gibi, burada bir kaçına maddeler halinde işaret edelim:

1- İnsanoğlunun dünyada olan musibetleri rıza ile karşılamalıdır. O zaman o ibtila imtihanında başarıya

ulaşır ve büyük bir hayra mazhar olur. İşte bunun en güzel örneğini Hz. Musa verdi. İyi niyyet sahibi bir kişi, „Ey Musa! Seni öldürmek için seni arıyorlar. Sen hemen Mısır'ı terk et!“ demiş, bu nasihata uyarak Mısır'dan hicret etmiştir. Musa Aleyhisselam bu hicret esnasında çok hayırlara nail oldu. Bir kere şerefli bir aileye, bir peygamber ailesine damad oldu, çoluk-çocuk sahibi oldu. Mevlâ'sı ona peygamberlik lutfetti ve ona „Kelimüllah“ namını vermişti ve nihayet bir zalim ve putçu zihniyete sahip bir idarenin yıkılmasına ve zulüm altında inim inim inleyen biçare ve hüviyetsiz mazlum bir milletin kurtulmasına vesile olmuştur.

2- Bütün umur ve işlerinde Allah'a tevekkül eden ve O'na dayanan kimseye, başına gelecek şeylerden onu kurtaracak kişi veya kişileri vasıtalar kılar. Nitekim şehrin öte başından koşa koşa gelip tehlikeyi Musa Aleyhisselam'a haber veren kişi gibi.

3- Hakka sarılan ve yapışan kimse kendisine muhalefet edip karşı çıkacaklardan, büyük de olsalar, korkmaz ve aldırmaz; hakkında söylenen iftira ve dedikodulara kulak vermez. Bunun da en güzel örneğini Hz. Musa vermiştir. Karşısına Firavun gibi azılı ve gaddar biri çıkmış, ona sihirbaz demiş, mecnun demiş, yalancı demiş, başkalarının mallarına mülküne göz koymuş demiş. Fakat bunların hiç birisi Hz. Musa'yı haklı davasından ve nurlu yolundan ayırmamış, ye'se düşürmemiş ve Firavun'a bütün güç ve saltanatına rağmen ona yumuşak davranmanın ve her türlü edep ve terbiyeyi göstermenin örneğini verdikten sonra ona şu sert hitabı da yapmıştı:

„Musa dedi ki, pekâlâ sen bilirsin ki, bu mucizeleri birer ibret olmak üzere göklerin ve yerin Rabb'isinden

başkası indirmemiştir. Ben de Ey Firavun! Seni helake girmiş görüyorum.“ (İsra, 102)

4- Hak yardımcısız kalmaz. İşte Musa Aleyhisselam, Firavun'u rabb olma makamından indirip kul olmaya, ibadete davet etmek üzere, Peygamber gelmişti. Fakat Firavun, bu davete icabet edeceği yerde Musa Peygamber'e düşman oldu, daha da ileri giderek onu öldürmeğe karar verdi ve bu kararın infazı için adamlarına bile emir verdi. Fakat bakın! Adamlarından gerçekleri görüp Firavun'un diğer adamlarından Hz. Musa'ya olan imanını saklayan birisi kalkıyor, Hz. Musa'yı savunuyor: Musa öldürülürse Firavun'un adamlarına da çok pahalıya mal olacağını, önüne geçilmez musibet ve felaketlerin başlarına geleceğini, geçmiş ümmetlerden de örnekler vererek ikna edici lisanla onlara anlattı.

İşte, Cenab-ı Hak'tan yana olan ve hakkı savunan Musa Aleyhisselam'ı da o çok kritik anda müdafasız ve yardımcısız bırakmadı.

5- İmanın lezzetini bir kere insan taddı mı, artık o lezzet o insanın bütün duygu ve düşüncelerine hakim olur, iman yolunda artık korku nedir bilmez. Karşı taraftan gelecek her türlü işkence ve cezayı hafif görür, aldırılmaz. İşte bunun da en güzel örneğini sihirbazlarda görüyoruz. Hz. Musa'ya iman ettiler. Bu iman verdiğ i lezzet ve heyecan sayesinde Firavun'un ölüm saçan tehditleri karşısında sarsılmadılar ve gereken dersi, canları pahasına da olsa, ona vermeden çekinmediler.

6- Bela ve sıkıntılara sabır, kişiyi güzel ve takdirkâr akibetlere götürür. Bunun örneğini de İsrailoğulları verdi. Mısır'da Firavun ve adamları tarafından en ağır

işlerde çalıştırılıyor, üstelik ihanet, zillet ve hakarete uğratılıyorlardı. Bu yetmiyormuş gibi, erkek çocukları öldürtülüyor, kız çocukları ortalıkta bırakılıyordu.

Nihayet bir gün geldi, Cenab-ı Hak Hz. Musa vasıtasıyla onları kurtardı. Düşmanlarını da yeryüzünden sildi. Nitekim Cenab-ı Hak bu hususta şöyle buyurur:

„Vaktaki erişecekleri bir müddete kadar üzerlerinden biz azabı kaldırdık. Biz de ayetlerimizi yalanladıkları ve onlara kulak vermeyip gafil bulundukları için kendilerinden intikam aldık da hepsini denizde boğduk. Firavun’un işkencesi altında kıvranan o kavmi de, arzın bereketlerle donattığımız doğularına ve batılarına mirasçı kıldık. Böylece Rabb’inin İsrailoğulları’na olan o güzel vadi felaketlere sabretmeleriyle tam yerine geldi. Firavun’un ve kavminin yapmakta oldukları sarayları ve yükseltmekte oldukları binaları hep harab ettik.“ (Araf, 135-137)

7- Musa Aleyhisselam, İsrailoğulları’na karşı çok hâlim ve selim idi. Çok merhametli idi. Fakat danaya ibadet edip şirke saptıklarını ve İslam’ın çizgisinden ayrıldıklarını görünce, yumuşaklığın yerini sertlik, merhametin yerini gazap aldı. Kardeşi Harun’un bile saç ve sakalından tutarak muaheze etti. Taviz vermedi, müdahene etmedi. „Canım ne ise yapmasa idiniz iyi olurdu ama o ki yapmışsınız zararı yok!“ demedi. İslam yolunda asla müsamaha göstermedi.

İşte ey Hz. Muhammed ümmeti! Ey müslümanlar! Ve ey müslümanlar arasında tebliğ ve irşad makamında bulunanlar! Sakın ha, hakkı ketmetmeyin! İslam’ın meselelerini saklamayın, tahrif edip de değiştirmeyin! İslam düşmanlarına veya kendini bilmez beyinsizlere

İSLAM'DAN TAVİZ

yanarmak, yağ çekmek veya talep ve arzularını yerine getirmek, emir ve baskılarını nazar-ı itibara alarak veyahut da makam ve mevki elde etmeyi veya mevcut makam ve maaşı elden kaçırmamayı göz önüne getirerek taviz verir, müsamaha gösterirseniz davayı kaybedersiniz. Hem dünyada, hem de ahirette azabın iki katına uğrar, perişan olursunuz. Fakat Hz. Musa gibi celadet ve selabetinizi, ihlas ve cesaretini gösterir, taviz ve müdahene yoluna gitmezsiniz. Musa Aleyhisselam gibi, güzel ve her türlü takdir ve tebrike layık neticelere varırsınız. Dünyanın gönül huzuru, ahiretin mutluluğu sizinle beraber olur!

İşte Kur'an-ı Kerim'in sık sık Hz. Musa'nın peygamberlik hayatından ve verdikleri tavizsiz, ivazsız mücadele ve cihadından bahsetmesinin hikmeti de budur. Yani kıssadan hisse almaktır, ibret dersi almaktır.

4) Hz. Muhammed (s.a.v.) Efendimiz:

Taviz mevzuunu ve tavizin verilip verilemeyeceğini, kâinatın Efendisi, âlemin medar-ı iftihar, insanlığın ve İslam'ın timsali, hakkın ve adaletin mümessili, son Peygamber Hz. Muhammed'i dinleyelim ve O'nun tebliğ ettiği kitaptan okuyalım:

Peygamberimiz'den şu tavizler istenmişti:

Putlara ibadet etmesi,

Putları okşaması,

Putlara dil uzatmaması,

Peygamberlik davasından vazgeçmesi,

Heva ve heveslerine uyması ve itaat etmesi,

Onlara yağ çekmesi,

Fakirleri huzurundan kovması,

Allah'tan başka hakem talep etmesi,

Namazda rüku ve secdeyi onlardan kaldırması,
Putları ile bir sene daha faydalanmalarına müsaade etmesi,

Gazaya çıkmalarını istememesi,
Vadilerinin harem bölgesi gibi yasak bölge ilan etmesi,
İbadetleri değiştirme istekleri.

Peygamberimiz (s.a.v.) Mekke’de Tevhid bayrağını açıp, buna karşı putlara tapma hiçliğinden mantıksız ve manasız hareketler olduğundan ve onlara ibadet etmenin, onlardan medet ummanın manasız şeyler olduğundan bahsetmeye başlamıştı. Putçular bütün var kuvvetleriyle bu Tevhid hareketlerine karşı çıktılar ve her türlü işkenceleri Ona reva gördüler. Fakat günler geçiyor, İslam inkişaf ediyordu ve engellemeler fayda vermiyordu. Başka denemelere giriyorlardı. Bazı zorlamaların yanında işi tatlıya bağlamak, tavizler koparmak yoluyla ne alabilirlerse, bereket versin, demek isterlerdi.

Bir gün, Kureyş’in büyüklerinden Velid b. Muğire, Ebu Cehil, Ümeyye b. Halef şu teklifle Peygamberimiz’e geldiler ve dediler ki: „Ya Muhammed! Seninle bir anlaşmaya girelim ve aradaki ihtilafı kaldıralım. Deriz ki, gel bir sene sen bizim putlarımıza ibadet et, bir sene de biz senin mâbduna ibadet edelim. Böyle bir anlaşma yoluna gidelim. Şayet bizim putlarımıza ibadet etme hayırlı geliyorsa, sen de bundan faydalanmış olursun. Ve eğer senin ilâhına ibadet etme faydalı geliyorsa, biz de ondan yararlanmış olalım!“ dediler.

Peygamber Efendimiz: „**Böyle şey olmaz ve olamaz! Sizin teklifiniz şirkten başka bir şey değildir. Ben böyle**

bir şeye nasıl „Evet!“ derim? Allah'tan başkasına nasıl ibadet ederim? Putlara asla ibadet etmedim, etmiyorum ve etmeyeceğim!..“ diye onlara cevap verdi. Peygamber (s.a.v.) Efendimiz tarafından verilen bu cevabı tasdik ve teyid etmek üzere „Kâfirun Suresi“ nazil oldu:

„De ki: Ey kâfirler! Ben sizin ibadet etmekte olduklarınıza tapmam. Siz de benim ibadet etmekte olduğuma ibadet ediciler değilsiniz. Zaten, ben sizin tapmış olduğunuza tapan değilim. Siz de benim ibadet etmekte olduğuma ibadet edici değilsiniz. Sizin dininiz size, benim dinim de bana!..“

Ve ayrıca Cenab-ı Hak putlara ibadet etmenin şirk olması yanında cahillerin işi olduğunu beyan etmek üzere de şöyle buyurur:

„De ki: Bunca delillerden sonra, Allah'tan başkasına ibadet etmemi mi bana emrediyorsunuz? Ey cahiller! Gerçekten sana ve senden öncekilere şöyle vahyolundu: Eğer Allah'a eş koşarsan muhakkak amelin boşa gider ve elbette hüsrana uğrayanlardan olursun. Bilâkis Allah'a ibadet et ve şükredenlerden ol! Halbuki o kâfirler, Allah'ı hakkıyla takdir edemediler. Halbuki kıyamet günü yerküresi tamamen O'nun tasarrufundadır. Gökler de O'nun kudret elinde dürülmüştür. Allah onların ortak koştuklarından münezzehtir ve çok yücedir.“ (Zümer, 64-67)

Müfessir Fahreddin-i Razi'nin beyanına göre, Mekke putçuları yine bir gün Hz. Peygamber'e geldiler ve dediler ki, „Ya Muhammed! Eğer sen atalarımın dinine riayet eder, ona göre ibadet edersen biz de senin dinine riayet edip, Allah'ına ibadet edeceğiz!“ Efendimiz onların bu

talep ve tekliflerine hiç iltifat etmedi ve dedi ki: „Bu nasıl şey?!. Bu mümkün mü?!. Bu şirk değil midir? Sizler bunu bilemeyecek kadar cahilsiniz. Ey cahiller! Ben Allah’tan başkasına ibadet mi ederim?!. Bu ne kadar çirkin, ne kadar ahmakça bir hareket! İbadet ancak, zatında ve sıfatında ve efalinde mükemmel olan, eşi ve benzeri bulunmayan Vacib Teala’ya yapılır. Vacib Teala’dan başka bu sıfatları haiz bir kimse yoktur ki, ona da ibadet edilsin!“

İşte o putçular bunu bilemiyorlar ve bilemeyecek kadar da cahillerdir. Onlar o kafa ile Allah’ı takdir edememişler, edemezler de. Akıl edemiyorlar ki; insan vücudunu en güzel şekilde yaratan ancak Allahü Azimüşşan’dır. Yarattığı bu eserin bir gediği, bir eksiği ve bir kusuru, bir ayıbı var mı? Böyle bir şey bulabiliyorlar mı? Bulamıyorlar, bulamıyacaklar da. Bulmalarına imkân da yoktur!

Öyle ise, insanoğlu ibadetini ancak O’na yapacak, ancak O’na kul olacaktır. Hatta hukuk sistemini ve hayat nizamını da O’ndan alacaktır, O’nun kitabından öğrenecektir. Çünkü, yaratması nasıl güzelse, nasıl kusursuzsa, emirleri de hükümleri de kanunları da öylece güzeldir, kusursuz ve eksiksizdir. Bunun da böyle olduğunu idrak edip kavramak ilme bağlıdır. İlim de kâfi gelmez; anlayış sahibi olmağa bağlıdır. Basireti bağlı cahil kafalar bu gerçekleri anlamadan çok uzaktırlar...

Binaenaleyh, Peygamber ne yapmış? O kâfirlerin, o beyinsizlerin talep ve tekliflerine iltifat buyurmayıp reddetmiş, taviz verme cihetine asla gitmemiş, „Hay hay olur!..“ dememiştir. Diyemez de! Çünkü, İslam’ın her meselesi hikmettir, hakikattır, hürmete layıktır,

İSLAM'DAN TAVİZ

korunması ve devam etmesi lazımdır.

Putlara dil uzatmamak, hiç olmazsa onları okşamak:

Mekke müşriklerinin Peygamber (s.a.v.) Efendimiz'den taviz olarak koparmak istedikleri şeyleri, kendi kafalarına göre, bazen hafifletirler ve derler di ki: „Putlarımıza ibadet etmiyorsun! Buna yanaşmadın. Bari hiç olmazsa dil uzatma, bunlar hakkında kötü düşünme! Atalarımız bunlara senelerce ibadet etmişler, saygı duymuşlar, önlerinde eğilmişler. Onların hatırı için hiç olmazsa sen de arasına bunlara iltifat et, bunları an, bunları okşa! O kadar katı olma, biraz müsamahakâr ol da elini bunların sırtına koy ve şöyle bir sıvazla! Bizim de hoşumuza gitsin, biz de memnun olalım ve seninle iyi geçinelim. Aramızdaki düşmanlık ortadan kalksın, bir arada yaşayalım!..“

İşte kâfir aklı! Düşünmüyor, düşünemiyor ki, bir gönülde hem Allah sevgisi, hem de put sevgisi, olur mu bu?!. Biri Tevhid inancı biri de şirk inancı. Bunlar birbirine tamamen zıt inanışlardır. Ya o, ya da o; ya küfür, ya iman! İkisi arasında bir üçüncü şık yoktur.

Böyle olunca Peygamber Efendimiz bu çeşit şeyleri kabule yanaşır mı? Bunlara dil uzatmamak, onlar hakkında iyi düşünmek, ara sıra da olsa onlara iltifat edip sırtlarını okşamak onların hak olduklarını kabul etmek değil midir? Allah düşmanlarına dost olmak değil midir? Dinden taviz vermek değil midir? Sonra tavizin bir sınırı yok ki, nerede duracak?!. Bir taviz vermeniz ikinci bir tavizi gerektirir. Dinden taviz verile verile artık ortada din kalmaz. Biz de yazarın dediği gibi, „Müslümanlar ne kadar taviz verirlerse, o kadar davayı kaybederler. İslam'ın her meselesi haktır, hikmettir, ilimdir.

Savunmaları gerekir!“ diyoruz. Evet, öyledir! Çünkü her taviz din binasından bir delik, bir gedik açmaktır. İleride göreceğiz ki, sonradan gelenler, Hz. Musa’nın ve Hz. İsa’nın tebliğ ettikleri dinden taviz vere vere o dini bugünkü hale getirdiler ve hurafeler bataklığı haline soktular.

Bir gün müşrikler bir araya gelmiş, sohbet ediyorlardı. Utbe adında biri:

-Ne dersiniz? Gitsem de Muhammed’e bir nasihat etsem, onu davasından vazgeçirsem de bu fitne ortadan kalksa, dedi.

-Hay, hay! Çok iyi olur! dediler.

Utbe yanına gider, Kureyş namına bir elçi gibi konuşur:

-Ya Muhammed! Ne istersen verelim. Zengin olmak istersen seni dünyanın en zengini yapalım. Reis olmak istersen devletimize reis yapalım. Güzel bir kadınla evlenmek istersen, gezelim dolaşalım dünyanın en güzel kadınına sana alalım. Ne istersen onu yapalım. Yalnız sen bizim putlarımıza dil uzatma, onları hakir görme ve şu söylediklerinden vazgeç!

Peygamberimiz:

-Bitti mi sözlerin?

O:

-Evet, bitti! dedi.

Peygamberimiz:

-Öyle ise şimdi beni dinle, dedi ve Fussilet suresini okumaya başladı:

Bu sureden okunan ayetlerin kısaca manaları şu:

„Hamim! Bu Kur’an, Rahim ve Rahman olan Allah tarafından indirilmiştir. Bilen bir millet için Arapça bir Kur’an. Ayetleri tafsil edilmiş bir kitap, hem

İSLAM'DAN TAVİZ

müjdeci hem de korkutucu. Çokları başını çevirmiş, işitmiyorlar ve şöyle diyorlar:

„Kalplerimiz senin bizi davet ettiğin şeye karşı kapalıdır. Kulaklarımızda bir ağırlık vardır. Seninle aramıza bir perde çekilmiştir. Haydi yap yapacağını! Çünkü, biz yapacağımızı yapıyoruz!“

De ki: Ben sizin gibi bir insanım. Ancak bana şöyle vahyolunuyor: Hepinizin yaratıcısı bir Allah'tır. Hepiniz O'na doğrulun, O'nun mağfiretini isteyin. Vay o puta tapanların haline!“

Peygamberimiz sureyi sonuna kadar okudu. Okunan bu ayetleri tam bir sessizlik içinde dinleyen Utbe'ye dönerek:

-İşittin mi? Ya Ebal Velid! dedi. İşte sen, işte onlar! Şimdi bildiğini yap!

Bunları dinleyen Utbe şaşırılmıştı. Tek kelime söylemeden kalkıp gitti. Derin derin düşünüyordu. Bunun ağırlığı altında ezilmiş gibi idi. Bu hal yüzünden de belli idi. Yürürken ayakları dolaşıyordu. Arkadaşlarının yanına gidince onlar:

-Anlat bakalım Ya Utbe! Ne yaptın? dediler. O:

-Sormayın! Ne söyleyeyim, bilmem ki?!. Öyle bir söz işittim ki, bir benzerini hayatımda işitmemiştim. Vallahi bu söz ne şiidir, ne sihirdir ne de kehanettir. İşittiklerim çok büyük bir haber. Siz bu adamı Araplar'a bırakın. Siz seyirci olun. Eğer bu üstün gelirse şeref bizindir. Yok mağlup olursa zaten mahvolur gider. Siz de kurtulmuş olursunuz, dedi.

Müşrikler ona:

-Vallahi o, seni de büyülemiş!..

Ne yazık ki, Kureyş kendi büyüklerinin sözünü de

dinleyip imana gelmediler. İnat ettiler, küfürlerine, imansızlıklarına devam edip gittiler.

Fakat, bizim asıl üzerinde duracağımız şey; Bakınız Kureyş namına ne büyük şeyler vaad edildiği halde Efendimiz bunlara hiç mi hiç iltifat etmedi, gerçekleri dile getirdi, taviz verme yoluna gitmedi. Halbuki dünyalıktan, dünya varlığından olursa o kadar olurdu, Utbe'nin vaad ettiği şeyler.

Peygamberlik davasından vazgeçmesini istediler:

Bir başka zaman da Ebu Talib'e geldiler ve dediler ki: „Ey Ebu Talib! Kardeşinin oğlunun yaptığı kırkı geçti. Putlarımıza hakaret ediyor, o mübareklere ağzına geleni söylüyor. Bunlar hiçtir diyor, bize ve atalarımıza hakaret yağıdırıyor, bunlara ibadet etmek ahmaklıktır, budalalıktır, diyor. Biz artık bunlara tahammül edemeyiz. Senin hatırın var da ona ilişmiyoruz. Yoksa onun hakkından geliriz. Şimdi onu çağır da aklını başına alsın! Bizim putlarımızla uğraşmasın. Biz bir şey yapmazsak bile putlarımız onu çarpar, sonra ağzı eğilir, yerlerde sürüm sürüm sürünür, kendisine yazık olur...”

Ebu Talib onlara, „Olur, olur!“ dedi ve bir takım iltifatvarî sözlerle onları başından savdı. Onlar da çıkıp gittiler. Aradan bir müddet daha geçti. Değişen bir şey olmadığını görünce, daha kesin ve daha kararlı bir halde tekrar Ebu Talib'e geldiler ve sert çıkışlar yaptılar: „Yeğenin ağzını üstüne topla! Yoksa onun ağzını yırtarız! Artık bizim tahammülümüz kalmadı. Kalksın da bizim mâbudlarımıza hakaret etsin, öyle mi? Sabrımız taşı, ne olacaksa olsun! Sen de yerini belli et; ya ondan yana ol, ya da bizden yana ol! Sözü eğip bükme! Onu tekrar çağır da işin son raddeye geldiğini, artık kılınçların

İSLAM'DAN TAVİZ

kınlarından çekileceğini kendisine söyle! Ya aklını başına alsın, ya da başına geleceği beklesin. Biz böylece son sözümüzü söylemiş oluruz. Artık bizde vebal kalmasın!..“

Ebu Talib işin ciddileştiğini ve çok tehlikeli bir safhaya geldiğini, önüne geçmenin artık mümkün olamayacağını anlayınca yeğenini çağırdı. Kendisine meselenin vehametini etraflıca anlattı. Kılıçların çekileceğini, Mekke'nin kan deryası haline geleceğini, işin had safhaya geldiğini, bu durum karşısında benim de gücümü aştığını, tehlikenin eşiğinde olduklarını uzun uzun anlattı ve nihayet beni dinlersen sen bu davadan vazgeç. Hem senin için hem de bizim için çok iyi olur. Beni bu müşkil durumdan kurtarmış olursun. Aksi halde seni koruyamayacağımı söylüyorum.

Senelerce kendisine kanat germiş amcasından bu sözleri işitmesi amcasının, davasından vazgeçmesini istemesi. Peygamber Efendimiz'e çok ağır geldi. Ve **„Amca, amca! Bir elime güneşi, bir elime de ayı koysalar yine de ben bu davadan vazgeçemem. Çünkü bu dava, Allah tarafından bana verilen bir vazifedir ve ben bir Peygamber olarak Allah'ın emrini yerine getirmeye mecburum!..“** dedi ve kalkıp yürüdü.

Yeğenin böyle mahzun bir şekilde çıkıp gitmesi Ebu Talib'e çok ağır geldi. Onu geri çağırdı. „Oğlum!“ dedi, „Sen işine bak, vazifene devam et! Ben sağ olduğum müddetçe onlar sana bir şey yapamazlar.“

Hakikaten, Allah'ın da lütuf ve inayetiyle müşrikler ona bir şey yapamadılar. Çünkü o taviz vermedi. Onların hatta amcasının talep ve arzularını, ölüm saçan tehditlerine rağmen, yerine getirmedi, heva ve heveslerine uymadı.

Halbuki durum çok kritikti, ucunda ölüm vardı. Böyle iken ölümü de göze alarak davadan fedakârlıkta bulunmadı. Ne özü yönünden, ne de teferruatı yönünden taviz vermedi.

Müdahenede bulunmak:

Yine ehl-i küfür, ehl-i şirk durmadı. Zaman zaman Hz. Peygamber'den (s.a.v.) taviz istediler. Bu sefer de Peygamber'in kendilerine yağ yakmasını, onları yumuşaklıkla ve müsamaha ile karşılaşmasını istediler. Buna karşılık da kendilerinin aynı şekilde davranacaklarını ileri sürdüler. Yani bu kadar bir taviz vermesini, kendilerine hiç olmazsa bu kadarcık hak tanımasını arzu ettiler. Cenab-ı Hak bu hususu Nun suresinde şöyle anlatır:

„Ya Muhammed! Seni tekzib edenlere, sakın sen itaat etme! O kâfirler isterler ki, sen onlara müdahene edesin, onlar da sana müdahene ederler...” (Nun, 8-9)

Müdahene demek, Fahrü'r-Razi ve Ebu's-Suud'un beyanına göre, hakikatı örtüp hilafını izhar etmekle bir nevi hiyanet etmek demektir. Asıl manası bu. Dühün yağ yaktı demektir. Türkçe'mizdeki yağlama veya yağ yakma veya yapma veya yağ çekme tabirleri herhalde buna dayanmaktadır. Mesela filana yağ çekti, yağ yaktı, yağ yaptı, yağladı derler. Bunlar da çeşitli şekillerde manalandırılır; yumuşak davranmak, iltifat etme, musamaha ile karşılaşma gibi; asıl manası ile kullanıldığı manalar arasında münasebet ise şu: Yağlanan bir şey yumuşak kalır, sertleşmez, yumuşaklığını muhafaza eder...

Ayet-i kerime'lerin manası şu: **„Ey Habibim! Sen hidayet yolunda onlar ise sapıklık yolundadırlar. Böyle**

olunca, onlara iltifat etme! Müdahene de etme! Salabet sadakatta devam et! Onlara sakın taviz verme!“ demektir. Onlar, o kâfirler isterler ki, keşke sen onlara mülayım davranasın, onlar da sana mülayım davranalar. Sen onların arzularını kabul edesin, onlar da buna mukabil senin arzularını kabul ederler. Bu iş caiz olmaz. Zira senin onlara yaptığın teklif haktır, kabule şâyandır, onlar için de aynı menfaattır. Ama onların teklifleri batıldır, sapıklıktır. Senin onları kabul etmen felakettir, delalettir. O halde sen onlara mülayım bulunma, müdare etme! Zira onların sana mülayım görünmesi, seni aldatmaları içindir.

Bakınız ne oldu? Peygamberimiz (s.a.v.) kâfirlerin çokluğuna, müslümanların azlığına bakmaması, daima sabır ve sebat etmesi, tavize yanaşmaması kendisine emredildi. Kezalik, ümmeti de hele ümmet içerisindeki uleması da Peygamber'i örnek alacak, salabet ve sadakat gösterecek, taviz verme yoluna gitmeyecektir. İslam düşmanlarına, sözde müslümanlara karşı müdahene ve musamaha göstermeyecek, haktan zerre kadar bile taviz verme yoluna gitmeyeceklerdir. Din babında hakikat ne ise onu olduğu gibi söylemek vacib olduğu gibi, hakikat olmayan şeyler için de müdahene ve mülayemette bulunmak caiz değildir.

Fakirleri huzurdan kovmak:

Akılları gözlerinde olan, şeref ve insanıyeti maddede ve madde planında olduğunu kabul eden bir takım Mekkeli'ler bir gün Peygamber'e gelerek dediler ki: „Ya Muhammed! Şu fakir fukarayı başından dağıt! Zira onların elbiseleri eski ve halleri perişan! Bizim şeref ve haysiyetimiz onlarla birlikte huzurunuzda bulunmaya

mani oluyor. Biz onlarla oturmak, onlarla beraber bulunmak istemiyoruz!“ dediler. Peygamber’den bu suretle taviz isteyip Kur’an ahkâmını ihlal etmesini talep ettiler. „Şayet, bunu kabul etmezsen beraber bulunduğumuzda yüzün ve gözlerin bize olsun!“ dediler. Cenab-ı Hak şu ayetleri indirdi:

„Sabah ve akşam Allah’ın rızasını dileyerek Rabb’larına dua eden kimselerle beraber nefsinı sabırlı tut! Dünya hayatının süsünü arzu edip de gözlerini onlardan çevirme. Bizi anmak hususunda kalbine gaflet verdiğimiz kimseye itaat etme ki, o keyfinin ardına düşmüş ve işi de, haddini aşmak olmuştur. De ki: Kur’an Rabb’inizden gelen bir haktır. Artık dileyen iman etsin, dileyen kâfir olsun. Çünkü biz, zalimler için öyle bir ateş hazırladık ki, onun kalın duvarları kendilerini kuşatmaktadır. Onlar, susuzluktan imdat istedikçe erimiş maden tortusu gibi kaynar su ile imdat edilirler ki, o yüzleri kavurur. O, ne fena içkidir ve o ateş de ne kötü konuklama yeridir.“ (Kehif, 28-29)

Bu ayet-i celile Efendimiz’i muhatap almış ise de kıyamete kadar Ümmet-i Muhammed’e özellikle din bilginlerine de hitap etmektedir.

Peygamberimiz’i kâfirlerin talep ve arzularına uyarak dinden taviz vermesini men ettiği gibi, kıyamete kadar gelecek müslümanları da bundan men etmektedir.

İslam ahkâmına göre zengin-fakir arasında fark yoktur. Ölçü madde, elbise değil, takva imandır, fakirlik-zenginlik değildir. Binaenaleyh, varlıklı insanların, fakirleri Peygamber huzurundan kovmalarını istemeleri Kur’an’ın ruh ve metnine aykırıdır, eşitlik prensibine aykırıdır. Peygamber’in de, o kendini bilmezlerin, hakt-

İSLAM'DAN TAVİZ

an gaflet edip de batıl yolunu tutanların arzularını yerine getirmesi hakkı ihlaldır ve tavizdir.

İşte, ayet-i celile böyle bir yola gitmeği kınamıştır. Kâfirlerin, gafirlerin, batılların arzularına ne bir hüküm değiştiriliyorsa saklanır, ne de hilafına amel edilir. Kimsenin keyfine göre din ve şariat değiştirilemez. Çünkü hak gelmiştir, ortadadır! İsteyen iman eder, isteyen inkâra sapar. Mühim olan ona hakkı duyurmaktır. Bu duyurma işi yapıldı mı, artık vazife yapılmış demektir. İnanmıyor, kabul etmiyor diye o kâfirin veya sözde o müslümanın mizacına hizmet edilmez; belasını bulur, cezasını görür.

Allah'tan başka hakem kabul etmek:

Rivayete göre Kureyş müşriklerinin müşkilleri olduğu zaman bir kâhini aralarında hakem tayin ederler ve verecekleri karara göre razı olurlardı. Peygamberimiz'e de böyle bir teklif getirdiler ve dediler ki: „Seninle aramızda ihtilafı halletmek için yahudi rahiplerinden ve hristiyan piskoposlarından hakem yapalım da bakalım onların kitabında sana dair bir şey varsa, bize haber versinler!“

Kur'an şöyle der:

„Ey Resulüm! De ki: Sizinle aramızı ayırt eden Allah'tan başka bir hakem mi ararım? Kendilerine o kitap verdiğimiz o yahudi ve hristiyan âlimleri de şüphesiz bilirler ki, bu Kur'an Rabb'ından hak olarak indirilmiştir. Öyle ise sakın şüphe edenlerden olma! Rabb'inin emri ve yasakları, doğruluk ve adalet yönünden tamam oldu. O'nun kelimelerini değiştirecek hiç bir şey yoktur. Allah onların dediklerini hakkıyla işiticidir, gizlediklerini de tamamıyla bilicidir. Eğer yeryüzündeki insanların ekserisine uyarsan seni onlar

Allah yolundan saptırırlar, onlar sadece zan ardında yürürler ve sadece yalan uydururlar. Muhakkak Rabb'in, yolundan sapanları en iyi bilendir ve O doğru yolda bulunanları da ziyade bilendir.“ (Enam, 114-117)

Allah'ı bırakıp da şunun veya bunun hakemliğine, hakimliğine başvurmak veya böyle bir teklifi kabul etmek tavizden başka nedir? Hak kaynağı bırakıp da batıl kaynağa ve en azından şüpheli kaynağa başvurmak değil midir? Ortada her yönüyle mükemmel, mükemmel olduğu kadar da mufasssal bir kitap, bir Kur'an varken Onu ve Onun sahibi Allah Teala'yı bırakıp da başkası hakem kabul edilir mi? Bu nasıl bir tekliftir? Elindeki lambayı söndürüp körlerden yardım istemek gibi bir şey değil midir? Bu ise, ahmakça bir talepten başka nedir?

Sonra bir şeyin hakemliğe layık olması vereceği kararın yüzde yüz isabetli bulunması için onda şu iki vasfın mutlaka bulunması lazımdır. Bunlardan biri doğruluğu, ikincisi de adaletli oluşu. Bu iki vasıf da en mükemmel ve son derece tamam bir şekilde ancak Allah'ın kelamı olan Kur'an-ı kerim'dir. Yani Kur'an sadıktır, haktır, hakikattir; yalan ve şüpheden son derece uzaktır. Şeriat ve hakem itibarıyla da adaletin ta kendisidir. Zulümden, hatadan münezzehtir. Ve onu değiştirecek, ona karşı hakemlik, hakimlik, mümeyyizlik yapacak hiç bir şey, hiç bir kimse yoktur. Ne kimse onun kelimelerini kaldırıp yerine daha doğru ve daha adaletlisini koyabilir ne de mislisini. Allah'ın sözü, kanun O'nun kanunu, hüküm O'nun hükmüdür. O, hem en iyi işiten ve hem de en iyi bilendir. Binaenaleyh O'ndan başka bir hakem talep etmek nasıl düşünülür ve nasıl caiz olur ve böyle bir şeyi kabul etmek bir sapıklık değil midir?

İSLAM'DAN TAVİZ

İşte, böyle bir teklifi kabul etmeyi ve bu yolda taviz vermeyi Kur'an caiz görmemiş, hakkı beyanda ısrar etmesini Resulü'ne emretmiştir.

İbadetleri değıştirme ve bazı faydalar sağlama yolundaki istenen tavizler:

Küfür ehli durmamış, hak yolcusu, hak yolunun yol göstericisi Hz. Muhammed'i (s.a.v.) haktan, hak çizgisinden saptırmak için hileler düşünmüşler, planlar hazırlamışlardır. Bu planların yerine gelmesi için de bazen suret-i haktan gözüükerek, bazen de tehdit ederek bazen de başka kılığa bürünerek teklifler getirmişler, talepler ve arzular izhar etmişlerdir. İşte bunlardan bir kaç ı daha:

Fahri'r-Razi, Kazi ve Hazin'in beyanlarına göre, Beni Sakif kabilesinden bir cemaat Peygamber (s.a.v.) Efendimiz'e geliyor ve diyorlar ki, „Ey Allah'ın Resulü! Bize üç yönden imtiyaz ver:

1- Bizim kılacağımız namazlarda rüku ve secde olmasın. (Hani Türkiye'de bir zamanlar böyle talepler olmuş, bu yolda raporlar da verilmişti. Ne olacak? Camilerden sergiler kaldırılacak, sıralar konacak, ayakkabılarla içeri girilecek ve namazlarda da yatma kalkma olmayacaktır... İşte bu memleket ne beyinsiz adamlar gördü! Ne ahmak, ahmak oldukları kadar da şarlatan insanlar bu milletin cami ve ibadetleri üzerinde söz sahibi oldular.)

2- Putlarımızla bir sene daha menfaatlenelim ve bunları kendi elimizle kıralım.

3- Öşür vermediğimiz gibi, savaşı da çağrılmayalım. Ayrıca bizim vadimiz Harem bölgesi gibi yasak bölge olsun. Bunlara karşı muadede yaparsan biz de İslam'ı kabul ederiz.“

İşte bakın kâfir ağzı, neler söylüyorlar, nasıl bir pazarlığa giriyorlar? Ne acaib şey?! Bilmiyorlar ki, bir kere İslam'da bir ferde, bir cemaate veya bir sınıfa imtiyaz verme yoktur. Herkes mana planında ve hukuk karşısında hep aynıdır. Tarağın dişleri gibi birbirine eşittirler. Birinin namazı başka, bir başkasının namazı da daha başka. Olur mu böyle şey? Bir kısım müslümanlar da bunlardan muaf tutulsunlar. bunu hangi adalet kabul eder?!

Ama, biliyorlar ki, İslam Dini istenilen bu tavizleri verir, bu imtiyazları tanırsa o zaman kendi eliyle kendini yıkmış olur. Evet bir müessesenin, bir idarenin taviz vermesi, o müessese ve o idarenin ölümü demektir. Siz artık bir kere taviz verme kapısını açtınız mı, arkasından bir taviz, onun da arkasından bir taviz, taviz üstüne taviz sürüp gider ve nihayet o müessese ve o idare yıkılır gider...

İki cihan serveri, ahir zaman Peygamberi Hz. Muhammed (s.a.v.) onların bu mantıksız ve tutarsız taleplerine cevap verdi ve dedi ki:

„Rüku ve sücudu olmayan dinde hayır olmaz. Putlarınızı kendi elinizle kırmazsanız, biz kırarız. Bir sene daha putlarınıza ibadet etmenize de müsaade etmem!“ deyince onlar şöyle dediler:

„Ey Allah'ın Resulü! Bizler Araplar içerisinde mümtaz bir kabileyiz. Başka kabilelere vermediğin imtiyazı bize vermelisin. Diğer kabileler buna itiraz ederlerse, onlara „Allah bana böyle emretti!“ diye cevap verirsin.“

Bunların sözleri üzerine Cenab-ı Hak şu ayetleri inzal buyurdu:

„Az kalsın seni bile, sana vahyettiğimizden başkasını bize iftira edesin diye seni fitneye düşüreceklerdi ve o

İSLAM'DAN TAVİZ

takdirde seni dost edineceklerdi. Eğer biz sana sebat vermemiş olsaydık, sen onlara az bir şeyle meyledecektin. O takdirde de dünya ve ahiret azabını iki kat olarak sana muhakkak taddıracaktık. Sonra bize karşı kendin için hiç de yardımcı bulamayacaktın.“
(İsra, 73-74)

Ayetin tefsirinde Vehbi Efendi şunları kaydediyor:

„Bizim vahyettiğimiz hükümlerden başka bir hükmü bize iftira etmeye ve kendilerine imtiyazlar almak gibi fitne çıkarmaya çalıştılar. Kendilerince hemen emellerine muvaffak olmağa yaklaştılar, eğer dediklerini kabul etseydin, seni dost edineceklerdi. Fakat sen meyletmedin. Lakin hilelerinin kuvveti seni meyletmeye yaklaştıracaktı. Biz seni himaye ettik, sen de yaklaştımadın. Şayet biz seni lütfumuzla himaye etmeseydik veya farz-ı muhal sen onların tekliflerini kabule meyletseydin, „Alimallah“ dünyanın da ahiretin de zindan olurdu. İki kat azaba uğrardın ve nihayet bizim elimizden seni kurtaracak kimse bulamazdın.“

Görüldüğü üzere bu ayet-i kerime'ler taviz vermenin, mudahenede bulunmanın kapısını öyle bir kapatmışlardır ki, açık bir menfez, iğnenin sığabileceği bir delik bile bırakmamıştır. Üstelik taviz verme şöyle dursun, tavize yanaşmak, böyle bir şeyi hatıra getirmek korkunç azabı hem dünyada hem de ahirette gerektirmektedir. „Rükun“ kelimesi“ Beyzavi'nin beyanına göre „Meyl-i Yesir“ demektir. Yani az bir meyille meyletmektir. „Şey-i kalil“ mâlum az şey demektir. İki tabiri bir araya getirip mana verecek olursak şöyle diyebiliriz: „Azdan az bir şeyle!“ Yani tam bir taviz değil, az bir taviz de değil, az bir şeyden azıcık bir taviz vermek de değil. Ya ne? Az şeyden azıcık

bir taviz vermeye yaklaşmak demektir. Böyle olunca da cümlelerin manası şu olur: „Ey Resulüm! O kâfir ve o putperestlerin, o fitnekâr ve o müfsidlerin, o münafık ve o sözde müslümanların bir kelime ile İslam düşmanlarının hile ve desiseleri, yalan ve yaldızlı sözleri o kadar aldatıcı ve yanıltıcı idi ki, o kadar şeytanî zekaya sahip, o kadar şaşırtıcı idi ki, bir Peygamber olup vahye dayandığın ve bütün peygamberlerin üstünde bir mertebeye sahib olduğun halde eğer imdada yetişip seni tesbit etmeseydik, seni sağlamlaştırıp takviye etmeseydik, sen hiç olmazsa onlara az şeyden azıcık taviz vermeğe, vermeğe de değil, vermeğe meyletmeğe yaklaştırdın. Dünyan da giderdi, ahiretin de.“

Mesela: İslam'ın Tevhid akidesini yıkacak, Allah'tan başka bir putu kabul değil, haramlardan mesela, içki veya faizin cevazına evet demek değil, bir farzın terk edilmesine müsaade etmek değil, bir vacibin terk edilmesinden bir şey çıkmaz demek değil, bir sünnet'in kaldırılmasına veya bir mekruhun işlenmesine fetva vermek, mesela sakalın kesilmesine bunda bir şey yoktur demek veya meleklerin girmesine mani olan bir resmin duvarlara asılmasındaki zararın tahribatını görmeyip hafife almak veya herkes bunu yapıyor diye cevazına gitmek, hatta teşvik etmek, emir vermek ve nihayet bütün bunları İslam namına, din namına, diyanet namına yapmak.

İşte bunlar taviz vermektir. İslam'ın binasından gedikler açmaktır, İslam'ı vurmaktır. Daha açık ve daha uygun bir tabirle dine, diyanete ihanettir, hiyanettir.

İşte böyle tavizkâr, müdahin, makam ve mevkiini korumak için karşı tarafa yağ çekmek, onlara yaranmak

İSLAM'DAN TAVİZ

için dinden fedakârlık yapanların yüzünden bu mübarek din bu hale gelmiştir!..

Bunların şerrinden, bunların fitnelerinden Cenab-ı hak dini ve müslümanları korusun! Peygamberimiz'den sonra, Ondan feyz alan ve O'nu örnek kabul eden gerek ashab efendilerimiz gerekse onlardan sonra gelen ihlaslı ve selabetli müslümanlar ve âlimler dinden taviz vermemişlerdir. Hatta canlarını vermişler de taviz verme yoluna gitmemişlerdir.

Bir kaç örnek:

Hız. Ebu Bekir (r.a.):

İman ve ihlas timsali Hız. Ebu Bekir, Allah Resulü'nün ahirete teşriflerinden sonra Halife olunca, bazı kabileler mürted oldu, yani dinden döndüler. Hatta üç kabile de daha Peygamberimiz hayatta iken mürted olmuşlardı. Gassan kabilesi de Hız. Ömer'in hilafeti sırasında mürted oldu.

Bu kabilelerin bir kısmı Halife Hız. Ebu Bekir'e haber göndererek dediler ki, „Biz dinî vecibeleri yaparız ama zekât vermeyiz!“ dediler. Halife, gelen elçiye „Git onlara söyle; zekât vermezlerse onlara savaş açarım!“ diye haber gönderdi. Fakat, „**La ilahe illallah**“ dedikleri için ashab, özellikle Hız. Ömer şöyle dedi: „Biz bunlarla nasıl savaşırız. Halbuki bunlar „La ilahe illallah“ diyor, Tevhid'i kabul ediyorlar. Allah Resulü buyurmuştur ki: „La ilahe illallah deyinceye kadar insanlarla savaşmakla emrolundum. Kim bu kelimeleri söylerse, artık onun malı da kanı da tarafımdan korunmuş olur. Bir hakka dayanırsa o müstesna. Onun hesabı Allah'a aittir.“

Hız. Ömer'in bu sözlerine karşılık olarak Halife şu cevabı

verdi: „Vallahi namazla zekât arasında fark gözetenlerle elbette savaşırim. Çünkü, zekât da malın hakkıdır. Vallahi Peygamber’e ödedikleri bir keçi oğlağını (veya) bir devenin yularını benden men ederlerse elbette onlarla savaşırim,“ dedi. Ve kılıcını kuşanarak harekete geçti. Müslümanlar da onu takip ettiler. İbni Mesud der ki:

„Biz Halife’nin bu kararını önceleri hoş görmedik ise de sonunda o kararın ne kadar yerinde olduğunu gördük ve Hz. Ebu Bekir’i takdir ve tebrik ettik.“ Hz. Ömer de aynı şeyi söylemiş ve kararın son derece isabetli bir karar olduğunu itiraf etmiştir.

Hz. Ebu Bekir’in bu isabetli ve kesin kararı karşısında irtidat eden kabileler teslim olmaktan ve tekrar İslam’a dönmekten başka çare bulamadılar.

İşte, samimiyet, işte ihlas! Peygamber (s.a.v.) daha yeni vefat etmiş, Halife daha yeni idarenin başına getirilmiş, bir taraftan irtidat hareketleri birbirini takip ediyor, yalancı peygamberler almış yürüyor, bir taraftan da münafıklar ortalığı velveleye veriyorlar. Öte yandan da Peygamber’in vefatının verdiği üzüntü ve şaşkınlık hüküm sürüyordu. Durum bu derece vahim! Taviz vermek işten bile değil, „Canım ne yapalım; irtidat eden ve zekât vermeyen, vermeyiz diyen kabilelere şimdilik müsaade edelim. Hele onlar başımıza iş çıkarmasınlar. Şu fırtınalı devir bir geçsin, ondan sonra onların hakkından geliriz, meseleyi hallederiz...“ diyerek taviz vermedi. İslam’ın metanet ve cesaretini gösterdi ve derhal kılıca sarıldı ve nihayet muvaffak olup vaziyete hakim oldu ve İslam’ı kurtardı. Allah kendisinden razı olsun!

İSLAM'DAN TAVİZ

Hız. Ömer'e gelince:

Halifeliğı sırasında idi: Gassan kabilesinin reisi Cebele Kâbe'yi tavaf ederken biri bilmiyerek arkadan eteğine basar. Cebele hemen geri dönüp adama bir tokat atar. O adam da buna karşılık Cebele'ye bir tokat atar. Cebele doğru Halife'ye gidip bu adamı şikâyet eder. Hız. Ömer bunu dinledikten sonra, ona:

-Ekdığını biçmişsin. Yapılacak bir şey yok.

O:

-Bu nasıl olur, ben bir başkanım, bir kabilenin başkanıyım. O ise sıradan bir insan. Kısas yapmanız gerek.

Hız. Ömer (r.a.):

-Evet cahiliyet devrinde öyle idi; insanlar farklı muameleye tabi tutulurlardı. Fakat İslam gelince bunu kaldırdı, yerine eşitlik getirdi.

O:

-O halde ben, bir devlet reisi ile sıradan bir insan arasında fark gözetmeyen bir dini terk ederim, demiş ve çekmiş gitmiştir. Kendisi de kabilesi de hıristiyan olmuşlardır.

Bakınız Hız. Ömer'deki salabet ve samimiyete! Hız. Ömer ona müdahene edebilirdi, İslam'dan taviz verebilirdi. „Canını sıkma! Ben onun hakkından gelirim. O kalksın da sizin gibi bir reise mukabelede bulunsun! Bu hiç olur şey mi?!.“ diyerek ona yağ çekmedi. Onun hatırı için, İslam'ın eşitlik ve adalet prensibini ihlal etmedi. Hem de dinden çıkması pahasına! Demek oluyor ki:

Şöyle bir sual; İslam'dan taviz mi verilsin, yoksa bir kimse bu yüzden mürted mi olsun? Hangisi tercih edilmeli? İslam'dan taviz verme yoluna gitmemelidir ve

bu taraf tercih edilmelidir.

İmam-ı Azam Hazretleri:

İmam-ı Azam Hazretleri'nin hapisshanede vefat ettiği herkesçe bilinen bir gerçektir. Bu hadise Abbasi halifelerinden ikincisi Ebu Cafer zamanında vuku bulmuştur. Fakat buna sebep ne idi? İşte, bu sorunun cevabında çeşitli görüşleri ileri sürülmüştür.

Tam adalet edemem korkusuyla teklif edilen kadılığı kabul etmemiş, gerek Emevîler devrinde, gerekse Abbasîler devrinde yapılan icraatlarda adaleti tam olarak göremediğinden çok üzülmüyordu. Bunu hissedenden zamanın idaresi vehme kapılıyor, onu ve onun etrafındaki cemaati dağıtmak üzere bahane arıyorlardı.

İdarelerinden ve icraatlarından memnun olmayan İmam-ı Azam, bu idarelere karşı kıyam etmek isteyen Hz. Zeynel-Abidin'in oğlu Zeyd'e iltifat ediyor, ona yardım ediyordu.

Abbasiler devrinde Hazreti Ali'nin torunlarından Muhammed ve İbrahim'e mütemayil olduğundan zamanın idaresi İmam'a karşı bir nevi düşmanlık duymaya başlamıştı.

Ve nihayet Ebu Hanife Hazretleri, Abbasi Devleti'nin ilk kurucusu Ebu Cafer'in biraderi bulunan İbrahim Seffah zamanında onun aleyhinde söylenip duruyordu. Bu rivayeti yapan İmam-ı Züfer, Ebu Hanife'ye diyordu ki, „Galiba sen bizim boynumuza iplerin takılmasından başka bir şeyle hoşlanmıyacaksın?“ Aradan çok geçmedi, Mansur tarafından gelen bir mektupla Bağdat'a gönderilmesi istendi ve Bağdat'a götürüldü. Onbeş gün daha yaşadıktan sonra zehirlenerek öldürüldü.

İSLAM'DAN TAVİZ

Şimdi bu rivayetlerin müşterek bir noktası var. (Ölüm sebebi ister kırbaçla dövülme olsun, ister zehirlettirilme olsun, ister başka bir sebep olsun. Muhakkak olan bir şey var ki, o da İmam'ın hapisahane de ölmüş olması ve bunun Abbasiler devrinde vuku bulmasıdır.) O müşterek nokta da İmam'ın gerek Emeviler devrinde, gerekse Abbasiler devrinde yapılan haksızlıkları tasvip etmemiş, üstelik zaman zaman tenkid etmiş, haksız icraatlarına alet olurum, diye teklif edilen kadılığı kabul etmemiştir. Onların çevrelerinde dolaşarak mizaçlarına hizmet etmemiş, taviz yoluna gidip İslam'ı rencide etmemiştir. Ve nihayet İslam'ın adalet ve şahsiyetini heybet ve azametini, hayatı pahasına da olsa, muhafaza etmiş, hayat ve rahatını, makam ve dünyalığını düşünerek bu mübarek dinin incinmesine sebep olmamıştır. Cenab-ı Hak kendisine bol bol rahmet etsin!

İmam-ı Malik Hazretleri:

İmam-ı Malik Hazretleri ilmen ne kadar yüksek ise vera ve takva yönünden, salabet ve celalet yönünden de o kadar yüksekti. Hele ilme verdiği kıymet çok büyüktü. Bir gün Abbasi Halife'si Harun er-Reşid haber gönderdi: „Yanıma gel de Muvatta kitabını bana okut!“ dedi. İmam-ı Malik Halife'ye şu cevabı yazdı: „İlim kimsenin ayağına gitmez; ilmin ayağına gidilir. Bir âlim ilmini herkese değil de bir kimseye tahsis ederse, o ilimden hayır gelmez!“ dedi.

Yani şunu demek istedi: Eğer ilim öğrenmek istiyorsan buraya kadar gel, gelmelisin, demiş, padişahın arzusu için ilmin hürmetini ihlal etmemiştir.

Yine bir gün Halife Harun er-Reşid, oğulları Emin ile

Memun’u hadis derslerini dinlemek üzere, İmam-ı Malik’e göndermek istemişti. İmam-ı Malik Hazretleri, „Bu isteği bir şartla kabul ederim. O da bunlar nerede yer bulurlarsa orada oturacaklar. Yoksa biz padişah oğullarıyız diye talebelerin omuzlarına basa basa meclisin üst taraflarına geçmiyeceklerdir.“ Bu şartlar kabul edilmiş ve onlar da hadis derslerine devam etmişlerdir.

Verdiği bir fetvadandır dolayısıyla Medine Emiri’ne jurnal edilmişti. Emir, kendisini çağırarak talak-ı mükreh hakkındaki ichtihadından vazgeçmesini teklif etmişti. Red cevabını alınca ellerine veya elbisesini soyundurarak vücuduna yetmiş kırbaç vurdurmuş ve kendisini bir hayvana bindirerek çarşılarda dolandırtmıştır. Bu muhterem zat bütün bunlara tahammül etmiş, İslam’dan taviz verme yoluna gitmemiştir.

İşte, ihlaslı ve salabetli olmanın timsali! Her şey feda edilir ama, dinden feda edilmez, tavsiyesinde bulunmuş, sonradan gelecek âlim ve ulemayı o yolda uyarmıştır. Allah kendisine rahmet eyleye!

İmam Ahmed b. Hanbel:

İmam-ı Ahmed de çok âbid ve zahid bir zattı. Pek nezih bir hayat yaşadı. Fukara yaşamağı kendisine nimet bilirdi. „İnsana az mal yetişir, çok mal yetişmez!“ derdi. Halife Mütevekkil tarafından her gün kendisine gönderilen mükellef o yemek sofralarına tenezzül edip kabul etmezdi. Ve bu yemeklerden yemezdi. Bütün sıkıntı ve zorluklara tam bir metanet ve cesaretle mukavemet ederdi.

Halife Memun zamanında Kadilkudat olan Ahmed b.

İSLAM'DAN TAVİZ

Duvad'ın yanlış bir ictihadı olan (Kur'an mahluktur) meselesinden dolayı bu muhterem Ahmed b. Hanbel de Muhtasım Halife tarafından hapsedilmiş ve kırbaçlanmıştır. Hapis müddeti 28 ay sürmesine rağmen bildiğinden şaşmamış, zamanın idaresine boyun eğerek, arzularına göre fetva vererek taviz yoluna gitmemiştir. İslam'a olan salabet ve bağlılığını göstermiş, vücudundan kanlar akıncaya kadar kırbaç yemesine ve aylarca hapishane köşelerinde çile çekmesine razı olmuş, fakat İslam'a ve onun şerefine toz kondurmamıştır.

İşte İslam, bugün de böyle cesur, bildiğinden şaşmaz, inandığından vazgeçmez, İslam düşmanlarına boyun eğip müdahene etmez, çile ve işkencelere tahammülü göze alıp taviz yoluna gitmez âlimlere ihtiyaç vardır. İşte bunlara „Rabbaniyyun“ ismi verilir. Öyle cılız, korkak, dalkavuk, tavizkâr hoca müsveddelerinden bu mübarek din daima zarar görmüştür. Böyleleri bu dinin hâmisî değil, hainî olmuşlardır, tebliğcisi değil, tahrifcisi olmuştur. Allah bunların şerrinden bu dini korusun! Amin!..

Bu müctehid imamlardan sonra daha nice cesaret ve metanete sahip ihlas ve samimiyet sahibi kimseler gelmiş, işkence ve çilelere rağmen İslam'dan fedakârlıkta bulunmamışlar, hayatları pahasına da olsa taviz verme yoluna gitmemişlerdir. Yakın tarihimizden bir kaç misal daha vermek suretiyle bahsi bitirmeğe çalışalım:

1- Hasan el-Benna ve Kutup ailesi:

Hasan el-Benna ve Seyyid Kutup ailesi, son devir uleması arasına „Rabbaniyyun“ denmeğe layık birer ilim sahibi ve birer mücahidtirler. Özellikle Kur'an'ın dünyaya, cemiyet hayatına bakan yönünü incelemişler,

anlatmışlar, eserler vermişlerdir. Garib kalan bu dine sahip çıkmışlar, ilmini yapmışlar, hayatını yaşamışlar ve müslümanlara durmadan faydalı olmak için gece-gündüz gayret göstermişlerdir. Ayrıca da kaleme aldıkları eserleriyle Kur'an hakikatlerini, özellikle İslam'ın dünyaya bakan yönünü dile getirmişlerdir. Fakat İslam'dan taviz verme yoluna gitmemişlerdir ve nihayet hayatlarını bu yolda feda ederek şehidlik mertebesine ermişlerdir. Kendileri maddeten ahirete intikal etmişlerse de eserleriyle, kitaplariyle gerçek müslümanların gönlünde yaşamaktadırlar. Cenab-ı Hak kendilerine bol bol rahmet eylesin!

2- Humeyni'ye gelince:

Kim ne derse desin, bir çığır açmıştır. Kur'an'ın ilmini yapmış, hayatını yaşamış, âlim-ulema yetiştirmiş, onlara İslam'ın şuurunu vermiştir. Sadece „İslam, İslam“ demiş, İslam'ın bayrağını çekmiş, o yolda hapsedilmiş, idama mahkum edilmiştir. Yerinden yurdundan çıkarılarak sürgün edilmiş, senelerce sürgünde kalmıştır. Bütün bunların getirdiği çile ve baskılara sabırla, tahammülle göğüs germiştir. Fakat İslam'dan zerre kadar taviz vermemiş, Kur'an çizgisinden milim şaşmamıştır.

İşte bütün bu halleriyle, aynı zamanda cesaret ve salabetiyle ve isabetli görüş ve beyanlarıyla ulemaya da, halkına da kendini kabul ettirmiştir. Çok çetin bir mücadele ve büyük bir imtihan vererek hedefe ulaşmıştır. İslam olmayan tağutî bir rejimi yıkarak İslam nizamını getirmiştir.

Artık işi bitmiş midir? Hayır! Bitmemiştir; o zaman sadece bir devletle, Şah'ın devletiyle hak-batıl savaşı

İSLAM'DAN TAVİZ

veriyordu. Şimdi ise dünyanın tağut rejimlerine ve küfür milletlerine karşı savaş vermekte, onların sömürücü birer devlet olduklarını, zayıfları, Kur'an tabiriyle mustaz'afları ezdiklerini, her birinin birer zalim, birer gaddar olduk-larını, içleri dışlarına uymadıklarını, siyonizmin ve emperyalizmin, komünizmin birer fitne kazanı gibi dünyayı karıştırdıklarını ve bunların temsilciliğini yapan devletlere güvenilemeyeceğini, bunlara güvenmenin, bunlara bağlı olmanın kâr yerine zarar getireceğini, İslam'ın ve müslüman milletlerin şeref ve haysiyetlerini alt-üst ettiğini ve daha da edeceğini, böyle bir duruma düşmenin kâfirlere, zalimlere uşaklık etmeden başka bir şey kazandırmıyacağını, dolayısıyla vebalinin çok ağır olacağını bir taraftan bütün dünyaya duyururken, öbür taraftan da müslümanları ve müslüman milletleri bu şahsiyyetsiz hayattan kurtaracak ancak Kur'an ve Kur'an'ın getirdiği hayat ve dünya nizamından başka bir yol olmadığını ve bütün bunların lafta kalmayıp fiiliyata koyduğunu ve nihayet Kur'an Kur'an diye durduğunu dost-düşman bütün dünyaya duyurmaktadır.

Bütün bunları yaparken de kimseden korkmuyor, çekinmiyor, ne doğu ne de batı kabul etmiyor, ne komünizm ne kapitalizm, ne de beşer kafasının mahsulü olan herhangi bir izim değil, illa da İslam illa da İslam nizamı diyor.

Humeyni bu kuvveti nereden alıyor biliyor musunuz? Taviz vermediği, İslam çizgisinden milim sapmadığı için Allah'tan alıyor, Allah'ın yardımına mazhar oluyor. Böylelerine elbette Allah yardım edecektir. Kur'an'da vaadi sarihtir. Siz de onun gibi bir İslam bayrağı açarsanız, Allah size de yardım eder. Cenab-ı Hak

Kur'an'da, „Siz Allah’a, Allah’ın dinine yardım ederseniz, Allah da size yardım edecektir!..“ demiyor mu? İşte bunun bir örneği de Afganistan müslümanlarıdır. Koskoca küfür ordusuna karşı kale gibi duruyorlar, kendine güvenen, zalim, gaddar Moskof keferesine ve ordusuna çok mühim dersler veriyorlar. Elleri ise genellikle birer mavizar. Bu mavizerlerle düşmanın o korkunç silahlarına karşı çıkıyorlar. Bu gerçekleri, bazen gayr-i müslimler de görüyor, bunları itirafa mecbur oluyorlar. Hürriyet Gazetesi’nin 16 Şubat 1979 tarihli sayısında „Ayetullah’a Ödiyeceğimiz Bedel“ başlıklı „Nicholas Bethell (doğu-batı uzmanı)“ tarafından kaleme alınan şu yazıyı okuyoruz:

„İmkânsız sayılan şey oldu. Halk kitleleri Gülistan sarayına saldırdı ve tavus kuşu tahtını devirdi. Şah’ın uçakları ve centuriyon tankları ile donatılmış güçlü ordusu, elinde bir nüsha Kur’an-ı Kerim’den başka bir şey bulunmayan 78 yaşındaki yaşlı bir adama teslim oldu. Öyle görünüyor ki, Tanrı kelamı makinalı tüfeklerden daha güçlüdür. Bunu kimse kestiremedi. Ne CIA, ne de dışişleri bakanı David Owen.“

„Le Point“ Dergisi 1980 yılında Hz. Muhammed’i yılın adamı ilan etmiş buna sebep olarak da Hz. Muhammed’in altıncı yüzyılda yaşamasına rağmen, dünyada etkinliğini her geçen gün büyüterek sürdürdüğünü gösterdi. Başta İran olmak üzere İslam ülkelerinde başlayan hareketlerin dünyayı sarstığını belirten „Le Point“ der ki, Humeyni’nin Amerika’ya meydan okuması, Kaddafi’nin batıya rest çekmesi, Filistin gerillalarının eylemleri hep Hz. Muhammed’den alınan manevî güçle gerçekleşiyor, diye yayın yapmıştır.

İSLAM'DAN TAVİZ

Burada şu hususa da kısaca temas edelim: Humeyni'nin bağlı bulunduğu Caferî mezhebi ile bizim bağlı olduğumuz Ehl-i Sünnet mezhebi arasında bazı ihtilaflar vardır. Evet, biz bu ihtilaflı konularda kendimizi haklı görüyor ve öyle olduğuna inanıyoruz. Fakat şuna da inanıyoruz ki, sayıları çok az olan bu ihtilaf konularına mukabil, binlerce ittifak ettiğimiz meseleler vardır. İmanın altı şartı ile islam'ın beş şartı başta gelir. Ehl-i kible'dirler. Binaenaleyh müslümandırlar ve diğer müslümanların kardeşleridirler. Buna binaen, onların İslam namına yaptıkları hareketlerde başarıları diğer müslümanların da başarılarıdır. Diğer müslümanların bu başarılardan sevinç duyması imanın gereğidir, İslam kardeşliğinin gereğidir. Esasen gerçek müslüman o kimsedir ki, dünyanın neresinde İslam namına bir adım atılmışsa ondan sevinmelidir, sevinç duymalıdır. İslam'ın ondan istediği de budur.

Fakat maalesef, İran müslümanlarına karşı, İran'daki İslamî hareket başarıya ulaştıktan ve İslam devleti kurulduktan sonra, bazı müslümanlarda bir aleyhtarlık başladı; vay Şia'dır, vay Alevi'dir, vay beşinci mezheptir gibi sözlerle bir düşmanlık hüküm sürüyor.

Şimdi bunlara sormak lazım: Şah devrinde de bu mezhep vardı ve Şah da bu mezhebe bağlı idi. Eğer sizin davanız mezhep meselesi ise o zaman niye sesiniz çıkmıyordu, kalemlerinizi niye yürümüyordu?!. Beşinci mezhep tâbirini nereden çıkarttınız, Akaid kitaplarımızda böyle bir tabir yok. İtikadî mezheplerden söz edilirken beşinci mezhep diye bir tabir geçmez. Bu her halde halkın kafasından çıkmış. Halk, Ehl-i Sünnet'in bugün yaşayan mezhepleri dört olduğundan ve bu dördün dışındaki

mezheplerin beşinci mezhep olacağını düşünmüş ve her önüne gelen mezhebe beşinci mezhep demiş. Bu ilmî bir tabir olmaması bir yana, yine bunlara sormak lazım; bu ölçüye göre dünyada beşinci mezheplerin sayısı çok. Keza dediğinize göre Vahhabi mezhebi de beşinci bir mezhep. Niye bunlardan söz etmiyorsunuz, niye aleyhde bulunup yazılar yazmıyor, beyanlarda bulunmuyorsunuz? Böyle olduğuna göre, bu efendilerin düşmanlığı mezhebe, mezhep meselesine ve bu arada Humeyni mezhebine değil, İslam hareketine, İslam'ın devlet kurmasıdır. Yani bunlar, bu hareketlerden ve İslam'ın hakim olmasından hoşlanmıyorlar demektir. Bunu açıktan yazamıyor, söyleyemiyor, kelime oyunu yaparak işi mezhepçiliğe döküyor ve bu suretle saf müslümanları kandırıp onlarda İran'daki müslümanlara karşı bir nefret bir düşmanlık duygusu uyandırmak istiyorlar. Mezhep düşmanlıklarını körükleyip müslümanları parçalamak istiyorlar.

Şunu da unutmamak lazım: Bugün öyle bir dünyada yaşıyoruz ki, her zamankinden daha fazla birliğe ihtiyacımız vardır. İslam âlemi olarak mutlaka dayanışma içinde bulunmaya mecburuz. Bilhassa sun'i sınırlarla birbirinden ayrılmış, sanki düşman hale getirilmiş İslam milletinin her türlü menfaat hesaplarını bir tarafa bırakarak gerek masonik haçlı dünyanın, gerek komünizmin müslümanlar üzerinde oynamak istedikleri oyunları bozmaya mecburuz. Bütün bunlardan dolayı müslümanlar, birliği ve dayanışmayı bozacak her türlü söz, fiil ve hareketlerden sakınmalıdır. Tevhid etrafında, İslam etrafında toplanmalıdırlar, birbirlerine müsamaha ile bakmalı, birbirlerini anlayışla karşılamalı, uyanık

İSLAM'DAN TAVİZ

olmalı, küffar âleminin İslam âlemi üzerinde yürütmek istedikleri, hatta yürütmekte oldukları plan ve oyunlarını bozmalıdırlar.

Eyyub Sabri Hayırlıoğlu:

Merhum Diyanet İşleri Başkanı Eyyub Sabri Hayırlıoğlu verdiği bir fetva ile büyük bir fitneyi önlemiştir. Bu fetva, „Kur'an Latin harfleriyle yazılamaz!..“ mahiyetinde idi. Bu, basına da intikal etmişti. Basında bir yaygara koptu. O zaman basını takip edenler bilir; bu muhterem zata ne hakaretler yağdırdılar, cübbeli sarıklı karikatürlerini yaparak ve yaptıkları karikatürlere tekme atarak, „O makamdan çekil, istifa et!“ gibi ne büyük laflar, ne yersiz yazılar yazdılar, istifaya zorladılar.

Fakat o muhterem zat diretti, „Olmaz!“ dedi. Kur'an'ın Arapça metni Latin harfleriyle yazılmaz, hatalı olur, yanlış olur, günah olur, Kur'an'a hakaret olur diyerek bütün hücumlara mukavemet edip fütur göstermedi, korkmadı. Salabet-i diniyyesini göstererek taviz vermedi, olur demedi.

Eğer taviz verip, „Canım öyle de yazılabilir, bunda bir sakınca yoktur!“ şeklinde beyanda bulunsa idi, ondan sonra bu fitneyi durdurmak mümkün olmazdı. Cenab-ı Mevlâ kendisine rahmet eyleye!

Taviz verenler:

Gerek Hz. Musa'nın ve gerekse Hz. İsa'nın tebliğ ve telkin ettikleri din ve Tevhid dini idi, İslam Dini idi; iman ve ibadet esaslarında bir fark yoktu. Çünkü, ikisi de ilahî kaynaktan gelmekte ve birbirini teyid ve takviye etmekte hatta bir önceki bir sonrakini müjdelemekte, bir sonraki de bir öncekini taasdik etmekte idi. Kur'an, olduğu gibi,

Tevrat ve İncil de Allah'ın birer kitabı idi. Ya bu ayrılık, gayrılık nereden çıktı?

Şimdi bunun cevabını verelim:

„Şeytaniyyun“ tabir ettiğimiz tahribkâr, tavizkâr tarihteki sözde alim ve ulemadan Kur'an-ı Kerim şöyle bahsetmektedir:

„Ey mü'minler! Yahudilerin size inanacaklarını umar mısınız? Halbuki, onlardan bir zümre vardı ki, Allah'ın kelamını (Tevrat'ı) dinlerler ve yazarlardı da hakkı anladıktan sonra onu bile bile değiştirirlerdi.“ (Bakara, 75)

„Artık, büyük azap o kimseleredir ki, kendi elleriyle Tevrat'ı yazarlar da sonra, biraz para almak için „Bu, Allah tarafındandır“ derler. Elleriyle yazdıkları yüzünden büyük azap onlara! Kazanmakta oldukları günah yüzünden yazıklar olsun onlara!“ (Bakara, 79)

„Kitap ehlinde bir guruh da vardır. Dillerini kitaba doğru eğip bükerek ki, siz o tahrif ettiklerini kitaptan sanırsınız. Halbuki o kitaptan değildir. Bir de bu Allah'ın katındandır derler, Allah namına bile bile yalan söylerler.“ (Ali İmran, 78)

„Sonra bu misakları bozdukları içindir ki, biz onları lanetledik ve kalplerini kaskatı ettik. Onlar kelimeleri yerlerinden oynatarak değiştirir, tahrif ederler ve onlar emredildikleri hakikatlerden nasip almayı da terk ettiler. İçlerinden pek azı müstesna, sen onlardan daima bir hainliğin farkına varıp duracaksın. Böyle iken yine onlardan suçları bağışla ve aldırma, çünkü Allah iyilik edenleri sever.“ (Maide, 13)

„Onlar, âlimlerini ve rahiplerini, Allah'tan başka rabb edindiler; Meryem oğlu Mesih'i de. Ancak bir

olan Allah'a ibadet etmekle emrolunmuşlardı. Allah'tan başka hiç bir ilâh yok. O, müşriklerin ortak koştuğu şeylerden tamamen münezzehtir.“ (Tevbe, 31)

„Ey iman edenler! Gerçekten yahudi bilginlerinden ve hristiyan rahiplerinden çoğu insanların mallarını haksızlıkla yerler ve Allah yolundan çevirirler, bir de altın ve gümüşü biriktirerek saklayıp onları Allah yolunda harcamayan kimseler! İşte bunları acıklı bir azapla müjdele!“ (Tevbe, 34)

Ayetlerde görüldüğü üzere, din düşmanları, şeytanın askerleri durmamışlar, peygamberlere karşı çıkmışlar, halkın gözünden onları düşürmek için onlara iftiralar yağdırmışlardır. Şayet bu yolla insanların imana gelmelerini, müslüman olmalarını önleyememişlerse tehdide başlamışlar, Peygamber ve onların gerçek varislerine hücum etmişler, savaş açmışlardır. Ve yine bu yolla da İslam'ın yayılmasını önleyememişlerse, İslam kılığına bürünerek münafıklık yapmışlar, İslam'ı içinden yıkmağa, kalbinden vurmaya çalışmışlardır. Bazen de kendilerinin veya zamanın idarecilerinin arzularına uyarak karşılığında üç-beş kuruşa menfaat sağlamak veyahut da zamanın zalim, kâfir idarecilerinin hışmından korkarak dini, dinin kitabını tahrif ve tebdile yeltenmişler, yukarıda meallerini verdiğim ayetlerde görüldüğü gibi, kelimeleri veya harfleri şuraya buraya çekerek kelime yapısını, cümle yapısını bozmuşlar, kendilerine veya baştakilerin heva ve heveslerine uygun kelimeler veya cümleler haline getirmişlerdir. Veyahut hoşlarına gitmiyen ilahî hükümleri ve Allah kanunlarını yerlerinden oynatmışlardır. Mesela Tevrat'taki (Recm=Taşlama, taşla öldürmek) ayetini değiştirerek

„Tahmim“ yani kömürle yüzü karalamak diye yersiz ve yanlış tevil yapmışlardır. Mesela: „Hıttâ“ kelimesinin yerine „Hıntâ“ kelimesini koymuşlardır. Bunlardan birincinin manası düşme manasına, ikincinin manası buğday. Helal olan şeyleri haram, haram olan şeyleri de helal şeklinde değiştirmeleri ve ahir zaman Peygamberi'ne ait şemail ve vasıfları tebdil etmeleri bu cümledendir.

1- Teslis İnancı:

Bozulmuş yahudi dininde olan ve sonraları hristiyanlığı kabul eden Pavlos zamanına göre iyi bir tahsil yapmış, bu aradaki eski Yunan felsefesini öğrenmiş ve hahamlığı sırasında da mistisizmi elde etmişti. Bilgisi ve kurnazlığı sayesinde kendisini hristiyanlara kabul ettirmişti. Ancak hristiyanlığın gelişmesini ve teşkilatlanmasını sağlayan Pavlos teslis inancını Hz. İsa'nın getirdiği dine sokmuş ve bu dini şirk haline getirmiştir.

2- İbadet şekillerini değiştirmeleri:

a) Namazı değiştirdiler ve çığırından çıkardılar. Rûku ve sücudlu olan namaz kaybolup gitti.

b) Oruç: Rivayete göre onlara da Ramazan orucu farz kılınmıştı. Fakat onlar sıcak ve soğuk aylarda vaki olduğu için onlara oruç tutmak zor geliyordu. Mutedil bahar aylarına naklettiler ve keffaret olmak üzere 20 gün ilave ettiler. Ayrıca oruçta şehvî arzuları kırmak hikmeti olduğunu düşündüler de bunu sağlamak aç durmakla olabileceği gibi, nefis, besleyici ve yağlı maddeleri terk etmekle de olur, dediler. Nihayet orucu bugünkü pehriz haline getirdiler.

3- Gerek Kur'an-ı Kerim'in ve gerekse Hz. Muhammed (s.a.v.)'in Tevrat ve İncil'de şemail ve vasıfları vardır.

İSLAM'DAN TAVİZ

Bunların geleceği hakkında müjdeler vardı. Onları tahrif, tebdil ve tevil ettiler. Boyu, rengi ve saçları hakkında verilen mâlumatı tersine çevirdiler. Ahir zaman Peygamberi Araplar'dan değil yahudi milletinden gelecek diye yazar ve söylerlerdi. Bu hareketler binlerce insanın Kur'an'a ve Peygamber'e iman etmelerine mani oldu. Kur'an-ı Kerim şöyle buyurur: **„Hakkı batıla karıştırmayın. Bildiğiniz halde hakkı saklamayın!“** Tefsir-i Hazin'de beyan olunduğu üzere hakla murad Hz. Peygamber'in Tevrat ve İncil'deki vasıflarıdır. Batıl ile murad ise kendi elleri ile yazdıklarıdır. Niye böyle bir yola gittiler? Hasedlerinden, riyaset ellerinden gidecek, para-pul alamayacaklar da ondan... Kur'an-ı Kerim bu hususu şöyle anlatır: **„Gerçekten Allah'ın indirdiği kitaptan bir şeyi gizlemede bulunup onu az bir değere satanlar var ya, onların karınlarına tıkadıkları ancak ateştir. Allah kıyamet günü onlarla konuşmaz ve onları günahlarından arıtmaz. Onlara elem verici azap vardır.“** (Bakara, 174) Bu ayette dört çeşit azap beyan edilmiştir. Ateş yemiş olmaları, Cenab-ı Hak merhametle onlara söz söylemeyip onların bundan mahrum oluşları, onların günahlardan temizlenmemeleri ve elim bir azaba uğramaları. Çünkü günah çok büyük cinayettir, çok korkunçtur. Çünkü kendi menfaatları için Allah'ın Kitab'ını. Allah'ın kanununu olduğu gibi söylemediler, tahrif ve tebdil ettiler ve bu büyük emanete hiyanet ettiler.

4- Ruhbaniyyet:

Ruhbaniyyet demek insanlardan ayrılıp dağ başlarına çekilmek, mağara köşelerine kapılıp dünya ve dünyalıklardan uzak kalmak, kendini tamamen ibadete

vermek demektir. İşte böyle bir durum Hz. İsa'ya gelen İncil kitabında yoktur. Cenab-ı Hakk'a böyle bir şey emretmemiştir. Kendileri bunu icad etmiştir. Hüsnü niyetle icad etmişlerdir. Fakat kendileri de sonraları buna, bu bid'ata uymadılar. Ruhbaniyyet bu kadarla da kalmadı hedefinden sapa sapa bir papaz sınıfı, bir ruhbanlık zümresi meydana getirdi ve nihayet bugünkü papalık saltanatı haline geldi. Kur'an-ı Kerim bu hususu şöyle anlatır: **„Sonra onların izleri üzerinde Peygamberlerimizi ard arda gönderdik. İsa'yı da arkalarından gönderdik ve Ona İncil'i verdik. Ona uyanların yüreklerine bir şefkat ve merhamet koyduk. Onların uydurdukları ruhbanıyyete gelince onu biz yazmadık. Fakat kendileri Allah'ın rızasını kazanmak için yaptılar. Ama buna da hakkı ile riayet etmediler. Onlardan iman etmiş olanlara ecirlerini verdik. İçlerinden çoğu ise fasıklardır!“** (Hadid, 27)

Demek oluyor ki, din ne ise onu o kadar alacaksınız, olduğu gibi alacaksınız. Dinden bir şeyi eksiltmek dini çığıırından çıkaracağı gibi, daha fazla sevap alayım diye ve hüsnü niyetle bir şeyler dine ilave ederseniz yine din çığıırından çıkar, dengesi bozulur, ağırlaşır ve nihayet hedefinden sapmış olur. Doktor hastasını muayene ettikten sonra ilaç yazar. İlaçların kullanma tarifesini verir; günde şu kadar, saatte bu kadar alacaksınız der. Şayet siz kendi kafanızdan ilaçları eksik yaparsanız tesir etmez, fazla alırsanız zararlı olur. O halde doktorun tavsiyesine mutlaka uymak lazım ki, faydalı olsun. Din de böyledir. Onun ölçüsünü insanı yaratan, onu en ince noktalarına kadar hallerini bilen Âlim-i Mutlak olan Cenab-ı Hak vermiştir.

5- Putperestlik:

Hız. İsa'nın tebliğ ettiğı din, yani İslam dini, yukarıda görüldüğü üzere bir takım tahrif ve tebdillere uğradıktan sonra Anadolu üzerinden Roma'ya geçtiğinde putperest tabir caizse, bir dinle karşılaştı. İki taraf sanki birbiriyle anlaştı. Gelen yeni din kabul edilecek ama, eski putperestlik dininin bazı adetleri bu yeni dine girecek, adeta yeni ve eski dinin bileşimi yepyeni bir din ortaya çıkacak. Bu hususu hristiyan papazları müzakere etti ve dediler ki, şimdilik böyle olsun, Roma'da bu din yerleştikten sonra biz yabancı unsurları ayıklarız diye taviz verdiler.

Fakat hiç de ayıklayamadılar. Buna güçleri yetmedi. Çünkü artık millete mal oldu, kafalarda yerleşti ve nihayet adeta hristiyanlık Roma'daki putperestlik dinin potasında eridi. Bugün hristiyanlıkta gördüğümüz Hız. İsa ve benzerlerinin heykelleri Hız. İsa'nın tebliğ ettiğı dinin değil, Roma'nın putperest dininin eserleridir.

İşte, bakınız taviz vermenin korkunç akibetine: Dini ne hale getiriyor, nasıl tahrir ediyor, nasıl can evinden vurup onu katlediyor ve nihayet onu küfür sistemi haline getiriyor. Cenab-ı Hak Kur'an-ı Kerim'de bunların bu kâfirane ve zalimâne hareketlerini bu ümmetin gözleri önüne seriyor, sergiliyor ki, sakın ha böyle bir yola gitmesinler, ne suretle olursa olsun, taviz verip dini tahrir etmesinler ve onlar gibi lânete uğrayıp dünyalarını da ahiretlerini de harap etmesinler.

Sona doğru:

Tarihi insanlığın tarihi kadar eski olan ve ilk insan, ilk müslüman ve ilk Peygamber Hız. Adem'le başlayan,

kaynağını Allah'tan alan, vahye dayanan ve Allah'ın kanunundan ibaret olup insanın insanca yaşamasını hedef tutan, bir ismi de „İslam“ olan bu din, ilk Peygamber Adem Aleyhisselam'la başlamıştır.

Adem Aleyhisselam, bir peygamber olarak Allah tarafından aldığı emir ve yasakları olduğu gibi, evlat ve ahfadına tebliğ etmiştir. Dünyadaki hayat ve hizmeti bitince dünyaya veda etmiş ve on sahifeden ibaret olan dinin kitabını evladına emanet etmiştir.

Fakat, emanete sahip olanlar onu korumada, onun tebliğatını gereği gibi yapmada ihmalkâr davranmışlar, zaaf göstermişler, hatta kendi menfaatleri için veya heva ve heveslerine uydukları için veyahut da zamanın kötü niyetli adamlarına yaranarak ve tavizler vererek dinin bazı meselelerini unutulmaya terk etmişlerdir. Bazı ilaveler de yazmışlardır. Artık din çığırından çıkmış, hurafeler bataklığı haline gelmiştir.

İşte, bu zamanda Cenab-ı Hak ikinci peygamberi göndermiştir.

Yeni gelen Peygamber, Cenab-ı Hak'tan aldığı vahye dayanarak, bozulan dini ıslah etmiş, yabancı unsurları ayıklamış, unutilan ve terk edilenleri de ihya etmiş ve bu suretle ilk peygamberle başlayıp sonradan bozulan hak dini aslına döndürmüş ve ikmal etmiştir. Ve nihayet ümmetine, ümmetinin ulemasına emanet ederek gitmiştir.

Fakat, yine bir kısım insanların heva ve hevesleri, ulemanın da ihmal ve tavizkâr durum ve tutumları yüzünden yine din bozulmuş, işe yaramaz hale gelmiş ve insanlar sapıtmıştır.

Üçüncü peygamber gelmiş, önceki peygamberlerle başlayan ve ihya edilen ve fakat yaramazlar ve

İSLAM'DAN TAVİZ

şeytaniyyun tarafından tahrip edilen bu dini yeniden ihya ve tamir etmiştir.

Din, tarih boyunca bir yandan peygamberler tarafından tebliğ, telkin, ihya ve ikmal edilmiş, öte yandan da bozguncu ve şeytanî güçler tarafından tahrif ve tebdil edilmiş, ilahî hüviyetini kaybetmiştir. Nihayet sıra son Peygamber Hz. Muhammed'e (s.a.v.) gelmiştir. O, ne yapmış? Kendinden önceki peygamberler ve özellikle Hz. İsa tarafından tebliğ ve ihya edilen fakat din düşmanlarının heva ve heveslerine uyan tavizkâr, sözde âlim yahudi hahamları ve Nasara (hristiyan) rahip ve papazları tarafından tahrif edile edile ve taviz verile verile bozulan İslam Dini'ni, vahye ve Kur'an-ı Kerim'e dayanarak son olarak ıslah etmiş, düzeltmiş ve ikmal etmiştir.

İşte görüldüğü üzere, insanlığın selameti için gelen İslam, zaman olmuş tahrif ve tahrip edilmiş, zaman olmuş tamir ve ihya edilmiş. Bunlar birbirini takip edegelmişlerdir. Bu, bir hak-batıl ve bir iman-küfür savaşıdır. Son Peygamber Hz. Muhammed (s.a.v.) devrine kadar böyle olmuştur. Son Peygamber Hz. Muhammed'den sonra günümüze kadar da hatta kıyamete kadar da böyle olmuş ve böyle olacaktır. Bir farkla:

Yıkıcılar, bozucularda bir fark yoksa da yapıcılar arasında fark vardır. Tarihte yapıcılar, genellikle peygamberlerdi. İhya hareketleri peygamberler tarafından yürütülürdü. Fakat Hz. Muhammed'den sonra ise müctehidler tarafından yürütülmüştür ve yürütülecektir. Tahrip ve tamir şeklinde de fark vardır. O da Peygamberler devrinde, genellikle hem dinî

meselelerde hem de dinin kitabı üzerinde oluyordu. Sonraki devrede ise, bir kere dinin kaynağı olan Kur'an-ı Kerim'de tahrifat yapmaya, kalem karıştırmaya kimsenin gücü yetmemiştir, yetmiyecektir. Fakat dinî meselelerde, özellikle fer'î meselelerde olabiliyor. Şeytaniyyun ve şeytanî güçler ve onlara alet olan, tavizkâr sözde âlimler tahrif ve tahribatlarını bu sahalarda icra etmek isterler.

Fakat, bu şeytaniyyun ve onlara alet olanların karşısında, Allah'a şükür, bunların tahribatını tamir eden, fesatlarını islah eden, dinin gerçeklerini olduğu gibi söyleyen, yayan ve koruyan âlimler vardır. Bugüne kadar binlercesi gelmiştir ve bundan böyle de geleceklerdir. Bunlara Kur'an diliyle „Rabbaniyyun“ veya „Müstahfezun“, Peygamber diliyle de „Müceddit“ veya „Varis“ denir.

Rabbaniyyun:

Rabbaniyyun demek, Beyzavi'nin beyanına göre, ilimde de amelde de kâmil ve mükemmel olanlar demektir. Yani bir taraftan Kur'an'ı ve onun tâlimatını mükemmel bir şekilde öğrenmişler, gereğini yapmışlar ve aynı şeyleri öğretmişlerdir. Müdahene ve taviz verme yoluna asla gitmemişlerdir.

Gerçi, Maide suresinin 63. ayetinde de geçen bu kelime zem makamında kullanılmış görünüyorsa da „Levla nehahüm“ mazi sığasıyla değil de muzari sığasıyla „Levla yenhahüm“ kullanıldığından üzerlerine düşeni yapmadıklarından dolayı onları zemmetmek değil, üzerlerine düşeni yapmağa teşvik etmektir. İlmî Meani tabiriyle „Tendim“ değil „Tahdid“dir; maziye değil istikbale dönüktür.

İSLAM'DAN TAVİZ

„Rabbaniyyun“ makamında bulunan ulema daima Rabb'e mensup, daima Allah'a bağlı, âlim ve zahid olduklarından, onların işi gücü hep Allah dinine ve hep Allah'ın kullarına hizmet etme, Kur'an okuma, Kur'an tâlimatını ve ahkâmını okuma ve okutmak, insanları bu kitaba göre yetiştirme, terbiye etmedir. Ve bunlar hizmetleri yaparken de dinden fedakârlıkta bulunmazlar, taviz vermezler, üstelik dinin bekçiliğini, muhafızlığını yaparlar ve yaparlarken de mala, mülke tenezzül etmezler, kimseden korkmazlar, makam ve mevki düşünmezler.

Bunların bir başka ismi de yine Kur'an diliyle „Müstahfezin“dir. Yani müstahfezler. Müstahfez demek, bir şeyin hıfzı, bekçiliği kendisinden istenen demektir. Evet, bir din âlimi aynı zamanda dinin hafızıdır, muhafızdır, bekçisidir. Onun görevi sadece dini öğretmek ve yaşamak değil, aynı zamanda onun muhafızlığını da yapmaktır. O kudsî emanete sahip olup tecavüze uğratmamaktır. Şeytaniyyun ve şeytanî güçlerin, dini dünyaya satanların, tavizkârların, kavuk salıyanların tahribatından korumaktır. Bu tabir Maide suresinin 44. ayetinde geçmektedir:

„Şüphesiz ki, Tevrat'ı biz indirdik. Onda bir hidayet, bir nur vardır. Allah'ın emrine boyun eğen peygamberler, onunla yahudiler arasında hüküm verirlerdi. Alimler ve fakihler de Allah'ın kitabını korumaya memur olmaları ve üzerine şahid bulunmaları itibariyle hükmederlerdi. O halde ey yahudiler! Tevrat'taki ahir zaman Peygamber'ine ait vasıfları açıklamak hususunda, insanlardan korkmayın; benden korkun! Benim ayetlerimi bir kaç

paralık menfaat karşılığında satmayın!“

Müceddid:

Müceddide gelince: Zamanın ilerlemesiyle, bir taraftan insanların dine bağlılığı gevşer, zayıflar, heyecanları azalırken, bir taraftan da tavizkârların verdikleri tavizler neticesinde bazı dinî vecibeler terk edile edile unutulur, bazı haramlar da işlene işlene mübah gibi telakki edilir. Ve bazı bid’atlar da kendilerini dindenmiş gibi gösterip insanların kafasında yerleşirler.

İşte, bütün bu sakıncaları bertaraf etmek, yeniden müslümanları Kur’an ve sünnet’e ve bunlardan kaynaklanan fık’hî mevzuata yöneltmek; dinin sadece Allah ile kul arasında bir vicdan işi, sadece ahiret işi olmayıp aynı zamanda insanın bütün söz, fiil ve hareketleriyle haşır ve neşir olup, aynı zamanda bir hayat nizamı, bir dünya görüşü olduğunu, İslam’a göre dini devletten, devleti de dinden ayırmanın mümkün olmadığını ve olamayacağını; ters yönde hareketin dini de devleti de zayıf düşüreceğini, müslümanlara zararlar getireceğini duyurmak, onları bu yolda uyarmak ve yine, gevşeyen müslümanlara, dinle ilgisi azalan müslümanlara yeni bir aşk ve şevkle, yepyeni bir heyecanla canlılık ve bağlılık kazandırarak onları dostunu, düşmanını tanıır birer mücahid haline getirmek ve netice itibariyle de onları huzura kavuşturmak üzere, Cenab-ı Hak yeni yeni müceddit lider ve rehberler gönderir.

Bunlar Peygamber olmadıkları halde peygamberlerin görevini yürütmeğe çalışırlar. Bunların bir ismi de yine Peygamber diliyle „Verese-i Enbiya“dır. Yani peygamberlerin varisleridir. Bunlar her asrın başında

İSLAM'DAN TAVİZ

gelirler. Sahabeden sonra, mezhep imamları, müctehidler, muhaddisler, müfessirler, büyük mütesavvıflar gelmişlerdir. İmam-ı Azam'lar, İmam-ı Gazali'ler, İmam-ı Rabbani'ler, Hoca Rahmetullah'lar, Akşemseddin'ler, Bediuzzaman'lar, Hasan el-Benna'lar, Seyyid Kutup'lar, Humeyni'ler daha sayıları binleri aşan daha niceleri gelmiştir.

Mücedditler hakkındaki hadis-i şerif'in meali:

„Şüphesiz ki, Allah bu ümmet için her yüz senenin başında, dinlerini yeniliyecek kimseler gönderecek.“ (Ebu Davud'dan naklen Camiüssağır)

Hadisteki yüz sene başı hicretten itibaren yüz senenin başıdır. Bu yüz senenin başı Peygamberimiz'in doğum yılından veya Peygamber olduğu biset yılından itibaren diyenler de vardır.

Hadisteki „Müceddit'ten murad yukarıda geçen tarife ilaveten şunlar da söyleniyor: Mâruf ve meşhur bin din âlim olacaktır. Hem zahirî, hem de batınî ilme sahip olacaktır. Sünneti ihya edecek, bid'atları dinden ayıklayacaktır. İhmal edilen Şeriat-ı Garra'yı ihya edecektir.

Ulemanın varis oldukları hakkındaki hadis-i şerif:

„Ulema peygamberlerin varisleridir. Onları gök ehli sever. Bunlar öldükleri zaman, denizde balıklar onlar için istiğfar ederler.“ (Camiüssağır, İbn-i Neccar, Enes'ten)

Evet, Peygamber'e varis olmak kolay şey değildir. Önce İslam'ın ilmini yapacak, tebliğini Peygamber gibi, bihakkın ifa edecektir. Hiç kimseden korkmayacak, her türlü eziyet ve sıkıntılara katlanacaktır. Her türlü baskı ve zorlamalara rağmen müdahenede bulunmayacak, hele

hele taviz verme yoluna asla gitmiyecektir. İşte o zaman Peygamber'e varis olma makamına layık olur.

Cenab-ı Hak bu ümmet içinde böyle âlimlerin sayısını çoğaltsın! Amin!

BİTİRİRKEN

Bitirirken teberrüken iki ayetin mealini tekrar edelim:

Taviz vermek İslam için bir felaket olduğu gibi, İslam düşmanlarını da kolay kolay memnun etmez. Çünkü onların gayeleri bizi İslam'dan uzaklaştırıp kendilerine zihniyetlerine, fikirlerine ve milletlerine tamamen tabi kalmak, onlar gibi düşünmek, onlar gibi inanmak ve onlar gibi yaşamaktır. Bunların böyle olduklarını Cenab-ı Hak Kur'an'da beyan etmekte, bizleri haberdar edip uyarmakta ve şöyle demektedir:

„Sen milletlerine tabi olmadıkça, ne yahudiler, ne de hristiyanlar senden asla hoşnut ve razı olmazlar. Ey Habibim! Onlara de ki yol, Allah'ın gösterdiği yoldur; İslam'dır. Sana gelen vahiy ve İslam'dan sonra heva ve heveslerine tabi olacak olursan, Allah'ın azabından seni koruyacak hiçbir dost ve yardımcı yoktur.“
(Bakara, 120)

Tavizin büyüğü, küçüğü olmaz. En küçüğünü verse bile, hem dünyada hem ahirette azaba müstehak olur. Hem de iki kat. İşte ayet-i kerime'ler:

„Az kalsın seni bile, sana vahyettiğimizden başkasını bize iftira edesin diye, fitneye düşüreceklerdi. Ve o taktirde seni dost edineceklerdi. Eğer biz sana sebat vermemiş olsaydık, sen onlara az bir şey meyille varacaktın. O takdirde, dünya ve ahiret azabını iki kat olarak sana muhakkak taddıracaktık. Sonra bize karşı

İSLAM'DAN TAVİZ

kendin için hiçbir yardımcı bulamıyacaktın.“ (İsra, 73-75)

Cenab-ı Hakk'a hamd ederek, bitirirken, yine ondan dua ve niyazımız; dinimizi tavizkârların şerrinden koruması ve bizleri de tavizkâr değil, ihlas ve samimiyete sahip olanlardan eylemesidir.

- SON -

GÜNÜMÜZÜN PUTLARI VE PUTPERESTLERİ!

Günümüz dünyasının putları sistemlerdir:

- 1- Faşist sistem bir puttur;
- 2- Komünist sistem bir puttur;
- 3- Kapitalist sistem bir puttur;
- 4- Demokratik sistem bir puttur;
- 5- Laik sistem (dini devletten ayırma) bir puttur;
- 6- Selanikli Kemal bir puttur;
- 7- Kemalist sistem bir puttur;
- 8- Particilik sistemi bir puttur;
- 9- Hakkı batıla karıştırma sistemi bir puttur;
- 10- Milliyetçilik ve ırkçılık sistemi bir puttur...

Günümüz dünyasının putperestleri (Ebu Cehilleri; yani müşrikleri; yani münafık ve kâfirleri):

Tüm parti liderleri ve bu arada Ecevit, İnönü, Deniz Baykal, Mesut, Demirel, Erbakan ve benzerleri birer müşriktir; cenazeleri kılınmaz!..

Cindoruk ve tüm meclis sakinleri birer müşriktir; cenazeleri kılınmaz.

Sandık başına gidip bunları seçenler birer müşriktir; cenazeleri kılınmaz!..

Şeriat'ı değil; demokrasiyi ve laik düzeni seçen tüm memurlar birer müşriktir; cenazeleri kılınmaz!..

Ve bilcümle; "**Hakimiyyet kayıtsız ve şartsız Allah'ındır**" demeyip, "**milletindir**" diyenler birer müşriktir; cenazeleri

kılınmaz!

Binaenaleyh, bütün bunların tevbe-i nasuh ile tevbe etmeleri ve İslam Devleti'ni benimseyip Tevhid Bayrağı'nın altında toplanmaları kurtuluşun tek yoludur!

Not: 1- Bu yazdıklarımızı; cemaatlerine söylemeyen hocalar, müritlerine duyurmayan şeyhler, aynı zamanda birer dilsiz şeytan ve birer mel'undurlar!

2- Bu iki sınıf; yani hocalar ve dervişler, kısa zamanda üzerlerine düşeni yapmadıkları taktirde isim isim bunları teşhir edeceğiz!

3- Bütün bu yazdıklarım birer fetvadır! Neşriyat yoluyla tenkide açıktır; Ya cevap, ya kabul!..

4- Kaynaklar: Akaid kitablari, Ümmet-i Muhammed Gazetesi, Beyyine 1, Beyyine 2, Beyyine 3, Beyyine 4, Hakimiyyet

Cemaleddin Hocaoglu
Emir'ül-Mü'minin ve Halifet'ül-Müslimin
22. Zülkaide 1413 (14.05.1993)

HAREKETİMİZİN TEMEL PRENSİPLERİ

1- Dava; İslam'ın hayata hakim olması. Yani Kur'an'ın anayasa, şariat'ın kanun, devletin İslam olmasıdır.

2- Metod tebliğdir, tebliğ metodudur. Yani Peygamber metodudur.

3- Tebliğ vasıtaları her meşru vasıtaadır.

4- Tebliğ devrinde ilmî ve fikrî zeminde kalıp, kaba kuvvete başvurma, terörist bir hareket yapma yoktur.

5- Tebliğatı açık, net ve kesin olarak yaparken, yakayı ele vermeme hususunda da meşru tedbiri elden bırakmaz.

6- Tebliğde muhatap olarak, millet evladının bir kesimini değil, genç-ihtiyar, erkek-kadın, amir-memur istisnasız herkeştir.

7- Küfür ve kâfir rejimle uzlaşma yoktur, taviz verme yoluna gitme yoktur.

8- Yalan, iftira olmadığı gibi, abartma, kabartma da yoktur, aldatma ve avutma da yoktur; her şeyiyle ortadadır.

9- Ehl-i Sünnet akidesine ve Ehl-i Sünnet fıkına bağlı olup, mezhepsizliğe veya mezhep değiştirmeye karşıdır.

10- İran'a Ehl-i Sünnet açısından bakmaktayız, münasebetlerimiz bu çerçevededir. Yapılan inkilab İslamî'dir, mezhebî değildir; karşı çıkma veya teslim olma bahis mevzu değildir.

11- Devletin kuruluş ve icraatında model Asr-ı Saadet'tir. Yani, Peygamber (s.a.v.) tarafından Medine'de kurulan ve sahabe tarafından devam ettirilen kâmil bir Hilafet'tir, altun devridir.

12- Şura esastır.

13- Kur'an dili müşterek dil olup, herkes anadilinde serbesttir.

14- Her müslümana ümmet gözüyle bakar; ırk, renk, mekân farkı tanımıyoruz.

15- Her şey fetvaya bağlıdır.

Tebliğ Gazetesi, Sayı: 39/3, 30 Ramazan 1407 (15 Mayıs 1987)